JURNALUL® S.F.

Nr.58 Anul III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

Cotizo DRAIA
Cristian HRISCU
J. Louis BORGES
Ovidiu RUŢĂ
Bruce STERLING
Fritz LEIBER

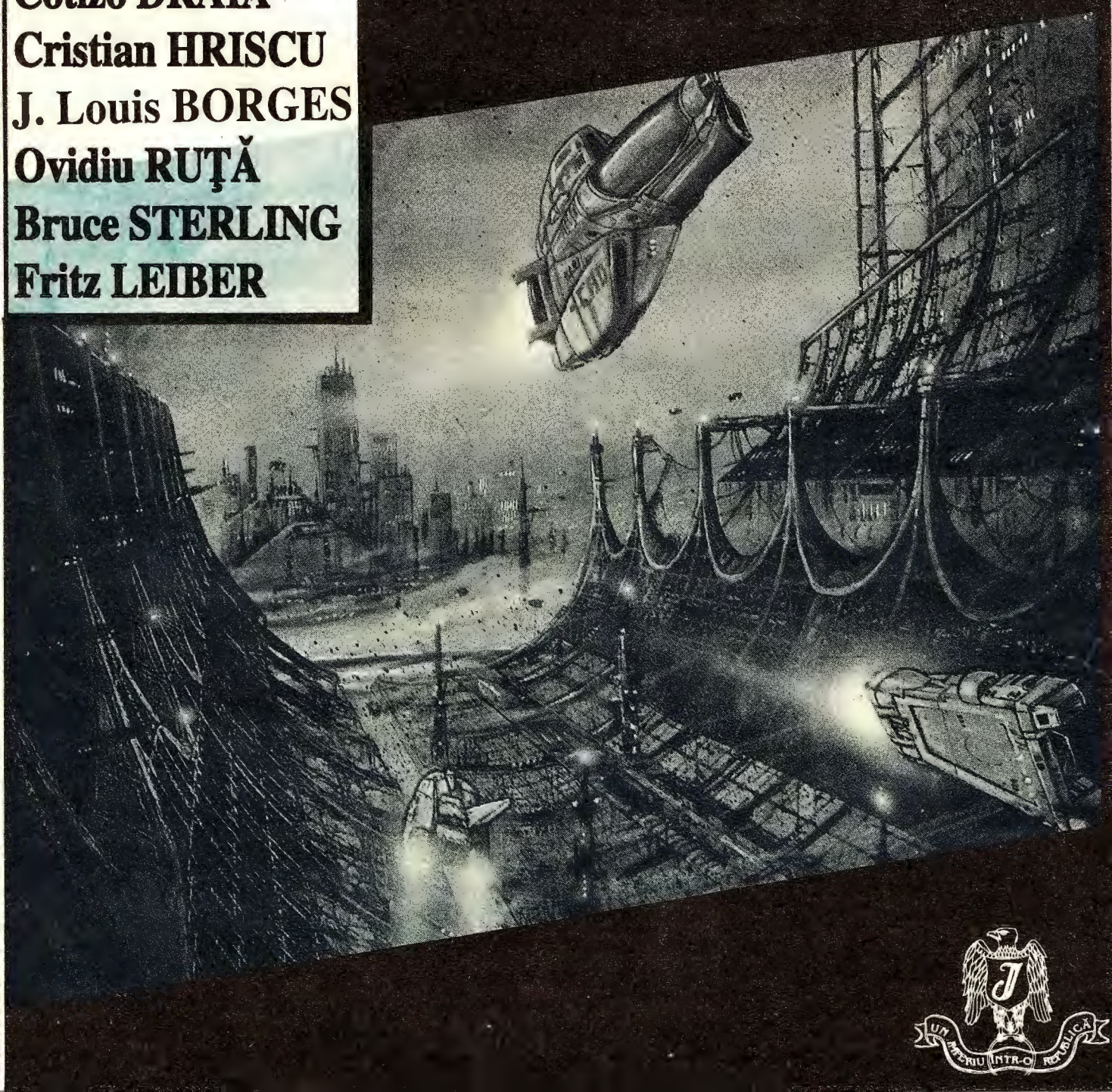

APARIŢII EDITORIALE 1993

EDITURA NEMIRA
1-2. F. Herbert
- *Duna*
- *Mântuitorul dunei*
3-4. N. Spinrad
- *Solarienii*
- *Maşinăria Rock and Roll*
5-6. A. B. Strugaţki
- *Scarabeul în muşuroi*
- *Picnic la marginea drumului*
7-9. I. Asimov
- *Preludiul Fundaţiei*
- *Fundaţia*
-*Fundaţia şi Imperiul*
10. P. Anderson
- *Ziua reîntoarcerii lor*
11. Gianfranco de Turris
- *Liniştea universului*
12.R. Pestriniero
- *Cuibul de dincolo de umbră*
13.B. Fawcett
-*Asediul Aristiei*
14. A. Rinonapoli
- *Cavalerii lui Tau*
15. D. Ungureanu
- *Aşteptînd în Ghermana*
16. F. Brown
- *Paradoxul pierdut*
17. R.Silverberg
- *Poarta Timpului*
18. G. Klein
- *Sceptrul hazardului*
19. C. Emery
- *Proscrişii*
20. G.Anania& R. Bărbulescu
- *Doando*
21-22. Stephen King
- *Carrie*
- *Shining*
23. Vladimir Colin
- *Pentagrama*
24. I. P. Culianu
- *Pergamentul diafan*
25. Elizabeth Faucher
- *Familia Addams*
26. Andre Soussan
- *Mesiada*
27. Gilles Schlesser
- *Trei cioburi de eternitate*

EDITURA Brâncuşi
1. Ph. Curval
- *Resacul spaţiului*
2.L. Menghini
- *Mercenarii raţiunii*
3. V.Marafante
- *Capcana Kryanilor*
4.-5. L. Menghini
- *Asediul*
- *Azeneg*
6. L. & G. Bogdanoff
- *Maşina fantomă*

EDITURA CRISTIAN
1.J. Blish
- *Un caz de conştiinţă*
2. M. Clifton & F.Ripley
- *Maşina eternităţii*
3. R.Heinlein
- *Infanteria stelară*
4. R. Matheson
- *Undeva, cîndva ...*
5-7. A. E. Van Vogt
- *Non A*
8-9. P. Barbet
- *Ciclul Baphomet*

EDITURA VALDO-SAVAS PRESS
1. A.C. Clarke
- *Fantoma adîncurilor*
2. E. Brown
- *Meridian*
3. R. Sheckley
- *Immortality Inc*
4-5. S. Brussolo
- *Febra*
- *Moartea cu melon*

EDITURA BARICADA
1. F. Herbert
- *Experimentul Dosadi*
2. D. Brin
- *Poştaşul vine după apocalips*
3. R. Bretin
- *Cel care vine din urmă*
4. • • •
- *Antares F (III)*
5. J.H. Rosny-Aîne
- *Leul uriaş*
6. Tim Power
- *Regele pescar*
7. L. Paniccio
- *Crucea de aur*

EDITURA VREMEA
1-3. A. E. Van Vogt
- *Soarele subteran*
- *Silkie*
- *Casa veşniciei*
4. H. P. Lovecraft
- *Monstrul din prag*

EDITURA ADEVĂRUL SA
1.• • •
- *Imperiul oglinzilor strîmbe*
2. D.Ungureanu
- *Marlyn Monroe pe o curbă închisă*
3.N. Spinrad
- *Bug Jack Barron*

EDITURA DACIA
1-2. H. P. Lovecraft
- *Hypnos*
- *Dagon*
3. H. Franke
- *Capcana de sticlă*

EDITURA MULTISTAR
1.L. Deighton
- *SS-GB*
2. A.C. Clarke
- *2001, o odisee spaţială*
3. A. Panshin
- *Ritual de trecere*

EDITURA OLIMP
1-2. Dean Koonz
- *Casa tunetului*
- *Masca*

-

EDITURA RUNA
1-2 G. Le Rouge
- *Prizonierul planetei Marte*
- *Războiul vampirilor*

EDITURA ELITCOMENTATOR
1. M. Crichton
- *Jurasic Parc*
2-4. • • •
- *Războiul Stelelor*

EDITURA TEORA
1-2. I. Asimov
- *Zeii înşişi*
- *Soarele gol*

EDITURA ANTET XX PRESS
1. • • •
- *Dimensiuni primejdioase*
2. B. Aldiss
- *Criptozoic*

• • •
-Zona crepusculară; Ed. Europolis
• • •
-Valea timpului profund; Ed. de Vest
M. Cărtărescu
- *Nostalgia;* Ed. Humanitas
V. Kernbach
- *Luntrea sublimă;* Ed. Noua Stea
C. Cubleşan
- *Galaxia termitelor;* Ed. Transpres
J. Saul
- *Umbra;* Ed. RAO
H. Franke
-Capcana de sticlă; Ed. Dacia
U.K LeGuin
-Lumi îi spuneau pădure; Ed. Mondial
D. Douay
-Amatorul de tabbouli; Ed. Porto Franco
R.Bărbulescu& G. Anania
-Planeta fantomelor albastre; Ed. Alma
Gh. Păun
- *1994;* Ed. Ecce Homo
A.E. Van Vogt
- *Primul marţian;* Ed. Dalsi

Apariţii editoriale în Cehia

În 1990 s-au publicat cărţi de Asimov - „The Gods Themselves" şi patru volume din ciclul „Foundation". În 1991 şi 1992 s-a continuat publicarea de cărţi dintr-ale lui Asimov, dar au apărut şi cîteva volume de Robert Anson Heilein: FRIDAY, THE PUPPET MASTERS, GLORY ROAD (nu dintre „cele mai" - n.t.). Iar anul 1993 a adus fanilor alţi clasici HOTHOUSE de Brian Aldiss, THE STARS MY DESTINATION de Alfred Bester, A CLOKWORK ORANGE de Anthony Burgess, CHILDHOOD'END de A .C. Clarke, UP THE LINE de Robert Silverberg, THE CRYSALIDS de Jhon Wyndham.

Editorii afirmă că îi preferă pe autorii cunoscuţi deja în Cehia - vînarea merge mai uşor - scriitori ca David Brin sau William Gibson putînd crea probleme.

Dan POPESCU ✍

APARIŢIILE EDITORIALE PE 1994

1. **Poul Anderson**
- ***Povara cunoaşterii;ED. NEMIRA***
2. **Norman Spinrad**
- ***Agentul haosului; ED. NEMIRA***
3. **Stanislaw Lem**
- ***Solaris; ED. SAVAS PRESS***
4. **A.C.Clarke-**
- ***Fînînile paradisului; ED. MULTISTAR***
5. **F. Aderca**
- ***Oraşele scufundate; ED. DACIA***
6. **I. Ţugui**
- ***Dragoste stranie;ED. GLOBUS& SIRIUS***

Ionuţ BĂNUŢĂ ✍

JURNALUL SF
Premiul Convenţiei Naţionale de SF 1993
Editat de : INTACT
CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURA ŞI ARTE
Colectivul de redacţie:
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Număr realizat de:
Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Dan MERIŞCA, Cristian IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU, Petricel SÎRBU, Dan POPESCU *(Redactori)*
Marian IRIMIA *(fotoreporter)*
Adresa redacţiei :
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti
tel. fax: .3.12.71.35
Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

Între umanism şi tehnicism în cyberpunk

„Cyberpunk" – o povestire scrisă de Bruce Bethke, care a circulat în manuscrise pînă în 1993; Gardner Dozois preia de aici denumirea celui care a fost poate cel mai controversat şi intens mediatizat curent science-fiction al secolului. Ideea de a introduce psihismul uman într-un calculator a apărut în textul proto-cyberpunk a lui Vernon Vinge – „True Names" (1981) şi a devenit un clişeu uzual începînd cu anii '84-'85 în care Frederick Pohl şi Greg Bear propun un curios software pentru realizarea „vieţii-după-moarte" – obsesia dintotdeauna a culturilor umane. Dar tehnica nu e totul... Odată cu speculaţiile cibernetice, acest nou tip de literatură ne mai aduce o gamă proaspătă de personaje. Ţinut pînă atunci în umbră, într-un rol auxiliar, sau redus la simbolul clasic al geniului marginalizat, specialistul în computere îşi face o non-conformistă intrare în scenă. Poate fi un pirat al reţelelor de cyberspace, un „hacker", spărgător-de-gheaţă folosind un virus de luptă sovietic pentru a o arde pe Chrome – lucru mai tîrziu regretat. Acest isteţ al Reţelei nu este un personaj polarizat (bun sau rău), conştiinţa sa fiind, după Gibson, „desprinsă de trup" şi proiectată în „halucinaţia consensuală care era matricea" („Neuromancer" 1984). Există aici o anumită beţie de cuvinte care ne semnalează intenţia autorului de a obţine un efect hipnotic (ca analogie, fireşte) asupra cititorului.

Într-un articol, „Neuromanticii" (1986), Norman Spinrad argumentează că „romantismul", component al tiradei-titlu „Neuromancer" (neuro – de la sistemul nervos; necromancer – personaj de mitologie celtică; new romance) este de bază pentru cyberpunk. Spinrad chiar este de părere că autorii acestei varietăţi de postmodernism SF ar trebui numiţi „neuromantici" (o propunere care dealtfel n-a avut ecou) pentru că opera lor realizează „o fuziune a impulsului romantic cu ştiinţa şi tehnologia". Cu alte cuvinte, cyberpunk reuşeşte să realizeze mult-doritul consens între delicateţea metafizică a „soft-ului" şi exigenţele „hard-ului".

Problematica personalităţii umane investigată în acest decor (surprinzător de uniform la majoritatea autorilor) este un exemplu de experiment mental. „Omul este măsura tuturor lucrurilor", cuantificarea unei lumi fiind posibilă doar prin evaluarea acţiunilor şi reacţiilor sale. Cyberpunk-ul putea fi, într-adevăr, interpretat ca punct terminus de convergenţă a unor idei apărute treptat în SF, unele fiind surprinzător de vechi (ironia prosthetică din „Limbo" a lui Bernard Wolffe, apărută în 1952), altele mai recente – „The soft machine", Williams Borroughs, sau „The girl who was plugged in" de James Tiptree Jr. Saltul calitativ a constat faţă de predecesori, din imaginarea unei „vieţi efective" în spaţiul computerului – deci ceva mai mult decât un simplu gadget – o erezie pe care William Gibson a avut îndrăzneala s-o comită, deschizând o poartă spre o lume deja intuită, dar neexplorată.

Omul îşi poate pierde în acest spaţiu, „de facto", o parte din controlul propriului psihism. În povestirea „Johnny Mnemonic", eroul principal poartă în memoria sa un „conteiner mnezic" sigilat, accesibil doar celor care cunosc un cod anume. Nu şi lui însă. Prototipul acestui personaj pitoresc este amnezicul din psihopatologie; memoria „inaccesibilă" este conştientizată la un nivel subliminal, devenind o spină a frustrării: „Într-o zi un chirurg o să extragă tot siliconul îngropat în amigdalele mele şi am să trăiesc numai cu amintirile mele şi cu ale nimănui altcuiva". Supertehnologia informaţională creează noi complexe în lumea lui Gibson, fumizînd energia textului – goana după eliberare.

Este de aceea demnă de remarcat psihologia personajelor din cyberpunk. Gibson nu creează caractere lineare; încercînd, poate fără să-şi dea seama, o „teorie fractalică" în psihologie, ne înfăţişează conştiinţe modificate de impactul cu neurocibernetica. Caracterele sînt dezvăluite treptat, în tablouri succesive, într-un background baroc, finalul acestei lente acumulări conducînd la o imagine finală completă şi convingătoare. Omul din romanele şi povestirile sale, deşi nu se deosebeşte ca aspiraţii de cel din contemporan, este – totuşi- diferit ca sistem de valori şi ca mod de inserţie socială. Locuitorii lumii cyberpunk sînt nişte consumatori, nu producători. Alienarea de care suferă este – la fel ca mulţi protagonişti ai literaturii moderniste sau postmoderniste – pierderea unui sine integrat. Personalitatea s-a contopit cu instrumentele înconjurătoare. Eroul din „Neuromancer" este un cowboy cibernetic angajat pentru a-şi introduce o versiune digitală a minţii sale în spaţiul virtual al reţelei de calculatoare şi odată ajuns „înăuntru", să fure date. Dorinţa sa este în cele din urmă, de a transcende din forma sa materială într-un fel de „conştiinţă" pură. Nu avem un personaj pur pozitiv, în adevăratul sens al cuvîntului. Există, desigur o explicaţie: sistemul de valori e altul. Acea lume ipotetică îşi înţelege altfel personajul pozitiv, iar autorul nu încearcă să forţeze nota. Pînă la Gibson, scriitorii se mulţumeau să folosească personaje avînd psihologia secolului XX; acestea deveneau oglinzi cu ajutorul cărora cititorul lua contact cu peisajul viitorului. Adevăratul cyberpunk renunţa la mentalitatea de observator sau de mijloc explicativ, reuşind o anticipaţie aproape totală. Lumea sa este perfect construită, indiferent dacă va fi sau nu posibilă. Efortul imaginativ fiind foarte mare, puţini sînt cei care au ajuns acest nivel. Poate de aceea, intrarea în umbră a genului, la începutul anilor '90 a fost interpretată ca o „euthanasie pornită din interiorul familiei" (Peter Nichols).

Cyberpunk-ul agreează o lume fragmentată, în care grupurile culturale au luat locul tuturor celorlalte forme de comunitate. Un exemplu foarte bun îl reprezintă Lo Teksii din acelaşi „Johnny Mnemonic". „Moda Lo Teksilor era axată pe cicatrice şi tatuaje. Şi dinţi. Plus Platforma morţii, locul dansului ritual, aproape de cupola Nightown-ului". Sau Surorile Cîinelui Magnetic, sau Fiii Crizantemei de Neon şi cîte şi mai cîte, peste toată această babilonie urbană dominînd corporaţiile şi Inteligenţa Artificială. Ideea nu e nouă, însă este pentru prima oară cînd un astfel de construct mental a căpătat o viaţă de sine stătătoare.

Manifestul „No future", intuit de partizanii părţii „punk" din eticheta genului în această atmosferă degradantă, este o falsă impresie, Cyberpunk-ul prezintă într-adevăr angoasele noastre despre un viitor anarhic, dar în esenţa sa nu este pesimist. Fiecărei culturi îi sînt specifice anumite moduri de căutare a identităţii; deci degradarea în raport cu ce?

Mesajul cyberpunk-ului este mai umanist decît ni se pare la un examen superficial. Superbul final al povestirii „Dogfight" e un puternic argument în acest sens. Deke, un cleptoman cu blocaj mental – deci pe undeva tot un complexat – îşi înţelege greşit raporturile cu semenii săi. El luptă cu lumea din jur fără să realizeze că o victorie pe care nu o poţi împărtăşi cu nimeni este de fapt inutilă. Grupul de chibiţi, admirabil personaj colectiv, nu este deloc interesat de performanţele lui Deke, ci de sublimul tur de forţă a celuilalt complexat – Tinny, fostul aviator, acum invalid, trăind doar din satisfacţia unui joc holografic. Deke cîştigă trişînd cu ajutorul unei tehnologii superioare; reuşita sa este însă neutralizată de atitudinea ostilă a publicului care simţea că miza e alta, mult mai profundă. Jocul mersese prea departe şi distrusese a doua oară un om.

Acest umanism de factură aproape clasică dă forţă unui final care întoarce situaţia mult mai subtil decît eram obişnuiţi pînă acum. Aici stă poate cheia necesară atît pentru explicarea succesului cyberpunk-ului cît şi pentru elucidarea cauzelor care au dus la fading-ul său, generat cu siguranţă de accentuarea laturii tehniciste – recăderea în space-opera. O regăsire nu va fi desigur posibilă pînă nu vor fi înţelese mecanismele inefabile cu care acest „vis organizat" ne-a atins în treacăt, „receptorul" pentru sublim.

Cotizo DRAIA

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTAER
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel.: 3.12.93.66
Tehnoredactor:
Horaţiu – Olimpiu RĂDULESCU
Culegere: Doina PREOTU
Corectură: Mihaela VANEA
Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot procura de la orice centru **RODIPET.**

Acest supliment face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

NOILE FRONTIERE ALE POSIBILULUI

18. Nu vor exista niciodată plante cu creştere instantanee. Planta care creşte instantaneu în vasul ei, care răsare şi se dezvoltă cu repeziciune în faţa ochilor vrăjiţi ai spectatorilor este o legendă indiană la fel de veche ca şi trucul cu fringhia care se ridică singură de la pămînt. Filmele documentare în care putem vedea asemenea miracole, au fost realizate de-a lungul a mai multor luni de zile, fotografiată cu fotogramă, iar apoi proiectate ca un film obişnuit. Creşterea plantei apare, în felul acesta, mult accelerată. Nu e nimic extraordinar.

Extraordinare sînt însă povestrile călătorilor care nu par nici nebuni, nici predispuşi la halucinaţii şi care dau totuşi toate asigurările că au participat la o astfel de minune. Personal, nu pot da nici o explicaţie. Tot ceea ce ştim din fiziologia vegetală demonstrează că e absolut imposibil să se activeze o plantă, astfel încît să crească cu 50 cm în trei minute. Se spune în astfel de cazuri ca a fost vorba de halcinaţii colective, obţinute prin hipnotism. Dar psihologii sînt categorici: nu există halucinaţii colective, iar hipnotismul e un fenomen

Jacques BERGIER

strict individual. Despre ce este totuşi vorba? Nu am nici un răspuns.

E posibil totuşi să poţi bloca mai multe conştiinţe pentru treizeci de secunde? În caz afirmativ, putem presupune că, în scurtul interval de timp în care spectatorii sînt orbi fără să-şi dea seama „vrăjitorul" substituie planta cu o alta, din acelaşi gen, deja crescută. E ipoteza care mi se pare cea mai viabilă. Ultima oară cînd mi-a fost povestită o astfel de istorie, cei trei martori se întorceau din Ceylon. Erau trei ingineri cu înaltă specializare şi optimi observatori, deci nu cred că ar fi inventat relatarea. Credeau în cel mai sincer mod că au văzut ceea ce povesteau. Mi-au arătat şi fotografiile plantei înainte şi după: sînt destul de convingătoare. Dar un film nu ar fi surprins oare şi presupusa substituire a vaselor? Mi se pare lucrul cel mai plauzibil.

Dacă cineva are totuşi o explicaţie pentru planta cu creştere instantanee, aş fi fericit s-o cunosc. Fiindcă e jenant să spui în aceeaşi frază că un fenomen e imposibil, deşi există persoane demne de încredere care l-au văzut.

19. Nu se va putea niciodată călători în atom. Aici putem spune cu certitudine că e vorba de o imposibilitate prin definiţie. De fapt, s-a crezut într-un timp că atomul ar fi un sistem solar în miniatură; nucleul ar fi ţinut locul soarelui, iar electronii pe acela al planetelor care se rotesc în juru-i. În 1925, se descoperise pentru mişcarea electronilor chiar un echivalent al rotaţiei diurne a planetelor. Dar cercetarea mai profundă şi observarea universului atomic cu ajutorul unor puternice microscoape electronice sau ionice au

Zăpadă şi lupi

Eu noapte şi simt nevoia să vorbesc cu cineva, însă nu e nimeni care să mă asculte. Doar vîntul îmi şopteşte din cînd în cînd, printre frunze, cîte un cuvînt neînţeles. Stelele lucesc palid pe un cer negru ca smoala şi chipul argintiu al lunii se oglindeşte în apa cu inizaţii stranii a lacului. De după trunchiul bătrîn al unui arbore, te privesc cu teamă. Nu ştiu cine eşti, nu cred să te mai fi văzut pînă acum. Sau poate... Da! Îmi aminteşte de un vis. Ambiguu. O... fantasmă ce a apărut de niciunde şi... m-a îmbrăţişat. Erai tu? Nu ştiu! Poate!

Voalul transparent de pe umerii tăi a căzut şi ochiul, ochiul meu ţi-a întrevăzut luciul de o clipă al corpului înainte de a te pierde printre neguri.

Mă smulg din acea amintire căci acum eşti înaintea mea, între ierburi, şi îţi piepteni părul lung, îngîndurată. Eşti tristă... sau mi se pare numai, pentru că eu însumi sunt copleşit de tristeţe. Razele lunii cad asupra ta învăluindu-te într-o aureolă feerică, si arborii noduroşi ai pădurii, exhibîndu-şi scorburile negre şi putrede nu te înspăimîntă. Eşti liniştită în timp ce eu sînt cuprins de nelinişte. Simt că ceva se va întîmpla, că acest moment în care te văd, în care vreau să-ţi vorbesc, se va sfîrşi curînd.

Ştiu că vei pleca fără să-ţi spun gîndurile mele, Şi ideea asta mă înfioară. Nu ştiu cînd vei dispărea din nou, ca atunci, în acel vis din una din nopţile de demult ale existenţei mele.

Ştiu doar că o vei face curînd. Porţi acelaşi văl, plutind în jurul tău, acoperindu-te.

În întuneric se aude un nechezat. Tropot de copite, gemete de iarbă strivită, şi stelele pălesc întristîndu-se.

Apoi... inorogul, din umbra nopţii apare inorogul!

Maiestuos, o fiinţă splendidă, luciri se nasc pe corul său auriu şi corpul îi e de un alb strălucitor. Te văd cum te ridici din iarbă şi te apropii de el. Mîna ta mică îi mîngîie coama lungă, căzută pe o parte, atingînd firele ierbii. Îi cuprinzi grumazul şi îmi dau seama prea trîziu că vei pleca. Am întins mîinile către tine şi am ieşit din ascunziş în bătaia razelor lunii, strigîndu-te. Strigătul mi s-a frînt de un zid uriaş, nevăzut. Nu l-ai auzit şi tăcută, mîngîind unicornul, te-ai pierdut printre foşnetele tanice ale pădurii. Doream să te urmez, trebuia să te urmez, însă incertitudinea ce se zbătea în mine mă ţintuia de pămîntul reavăn.

Braţele mi se frînseră ca aripile unei păsări rănite şi înconjurat de singurătate am căzut într-o tristeţe şi mai adîncă.

Tîrziu în noapte, m-am scufundat într-un hău. Cădeam, cădeam şi pădurea... lacul... cerul... stelele... luna.. se îndepărtau de mine tot mai mult...mai mult... şi mai mult...! Rămăsesem singur, singur... doar cu tristeţea. Apoi peste tot s-a lăsat tăcerea, liniştea, pierzîndu-mă printre himere şi iluzii deşarte.

P.S. Am scris ceea ce mi-a spus UNIVERSUL. NIMIC NU E ÎNTÎMPLĂTOR! E întuneric şi mîna mi-a obosit. Peste tot aud şoapte şi mi-e frig. Şi vîntul şuieră cu sălbăticie, urăşte pe cineva, afară. Norii s-au adunat pe boltă înăbuşind ţipetele speriate ale stelelor şi în depărtare, urletele flămînde ale lupilor gigantici, mă îngrozesc.

Le-am văzut ochii de flăcări şi solzii de pe spinare lucind sîngeriu. În ultimele zile s-au apropiat din ce în ce mai mult de adăpost. Sunt unicul supravieţuitor de pe Wurld. Restul membrilor echipajului şi-au găsit sfîrşitul printre gheţuri. E groaznic aici. Nu ştiu cît voi mai putea rezista atacului lupilor, încărcătorul energetic al laserului e aproape de sfîrşit.

Poate e ultima scrisoare pe care o voi expulza în spaţiu. Nu ştiu în mîinile cui va ajunge, poate o va citi cineva şi va înţelege ce simt acum. Sînt epuizat şi genele mi se lipesc, pleoapele îmi sînt ca de plumb. Îmi mai şoptesc o ultimă încurajare:

– Nu trebuie să adorm! Nu trebuie să adorm! Nu trebuie... să ... a...

Alerg şi nu ştiu de ce. Trunchiurile noduroase ale arborilor se pierd în urma mea şi picioarele îmi alunecă peste ierburi şi frunze ude. Peste tot se aude ropotul ploii.

Te-am văzut din nou. În noaptea aceea am auzit mult timp nechezatul inorogului, mi-a stăruit în minte, obosindu-mă.

Lacul s-a estompat de mult în adîncul întunecat al păduri. Văd din cînd în cînd o unduire albă înainte-mi printre ramuri ţepoase şi limbi verzi de frunze.

Pădurea parcă mi-a devenit duşman deodată şi tu cred că simţi acelaşi lucru. Crengile se încovoaie ca nişte braţe monstruos răşchirate căutînd să mă prindă, să mă oprească din drum. Am o viziune ce mă înspăimîntă; copacii se transformă în oameni ce vor să mă împiedice să te ajung.

Nu... nu vreau asta!

Înainte îmi apare un om. E total deosebit de ceilalţi şi are un chip învăluit de bunătate. Întinde braţul şi îmi arată calea ce trebuie să o urmez pentru a te ajunge, pentru a te atinge, pentru a-ţi şopti ceva ce e în sufletul meu, un gînd, o taină ce e numai a mea însă care, ţie ţi-o pot împărtăşi pentru că eu ştiu că mă vei putea înţelege.

Trec de Omul-Ce-Îmi-Arată-Calea şi mai apuc să văd cum ceilalţi, cu ochii sîngeri, urlînd de furie, încearcă să-l sfîşie însă în faţa lui rămîn neputincioşi şi braţele le cad fără vlagă.

Imaginea a dispărut. E din nou pădurea şi nu mă mai înspăimîntă acum. Eşti înaintea mea şi simt cum...

M-am apropiat şi mi-am dat seama că m-am înşelat, nu e decît o parte din voalul tău alb sfîşiat de

Cristian HRISCU

unul din acei oameni ce apăruseră în viziunea mea şi care acum au împietrit sub scoarţe crăpate şi îmbătrînite.

Cad în genunchi strîngînd în pumni vălul, îmi înăbuş revolta. M-a ajuns oboseala şi uşor chipul mi se cufundă în pămîntul răscolit de ploaie.

P.S. Noapte de coşmar. Lupii urlă rînjindu-şi colţii spre norii vişinii; îmi aşteaptă, fără să ştie, sfîrşitul. Ace de gheaţă se izbesc frîngîndu-se de pereţii adăpostului cufundat într-o lumină morbidă. Afară, vîntul zbîrleşte blana de pe grumazul fiarelor şi groaza mă pătrunde pînă în adîncul sufletului. Wurld mă înspăimîntă şi peisajul ei e dezolant; doar rocă acoperită de gheaţă şi zăpadă, ici-colo cîte un arbore rătăcit pe întinderea înzăpezită şi... lupii.

Chiar şi ziua, scurtă, e ca înserarea. Am rămas singur într-un lad din care evadez în gîndurile mele. Aud cum unul dintre lupi adulmecă în jurul adăpostului.

Ghearele îi scrîşnesc pe trapa de acces, pufneşte şi apoi... urletul i se înalţă către cer tînguitor. Îi e foame şi plînge, îmi vrea sîngele. Îl urmăresc tăcut prin hublou; e uriaş şi limba roşie îi trece peste colţii ce strălucesc în razele lunii ce îşi arată chipul trist de după mantia unui nor. E primul satelit a lui Wurld, al doilea va răsări curînd.

După cum scriu cred că nu va mai trece mult timp şi voi înnebuni sau... poate am înnebunit deja.

A început corul lupilor, glasul morţii se învîrteşte ameţindu-mă, înfiorîndu-mă, braţele mi-au amorţit şi palmele înmănuşate s-au crispat dureros pe patul puştii laser. Ştiu că dacă una din fiarele de afară s-ar izbi cu toată puterea în intrare ar putea să o dărîme. Aştept! Aştept clipa în care nu îmi va mai fi teamă de nimic, în care toate se vor sfîrşi.

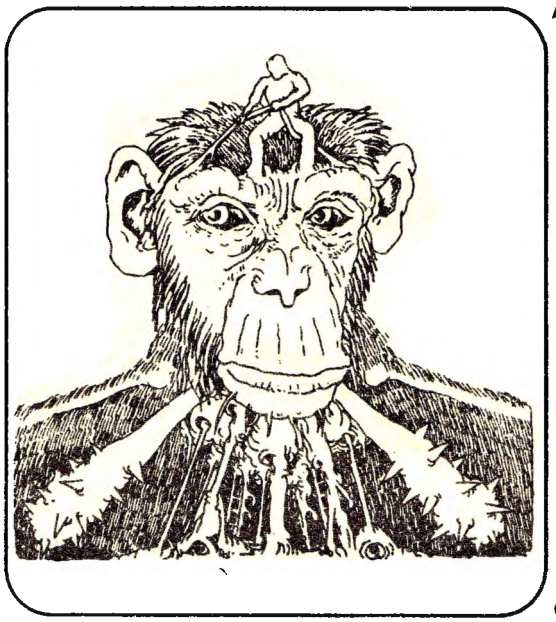

Aştept!

În noaptea asta vreau să te ajung. Să te ajung înainte de a mi se întîmpla ceva de care mi-e teamă. E ceva negativ, inexplicabil, de care fug.

Dormeam, încă avînd chipul afundat în pămîntul mlăştinos al pădurii, cînd am simţit acel rău dîndu-mi tîrcoale ca o fiară flămîndă. Ce vrea de la mine? Nu vreau să mă gîndesc la vreun răspuns... trebuie să te ajun, să-ţi spun acele cuvine ce mă chinuie de mult. M-am smuls din apatia în care căzusem şi am fugit însă răul m-a urmat. Fugeam şi crengile mă plesneau peste obraji vîrstîndu-mi pielea cu dungi roşii însîngerate. Nu simţeam durerea, continuam să alerg călăuzindu-mă după o voce ce cîntă trist.

Deodată a început să sufle vîntul. Cel-Ce-Mă-Urmăreşte s-a oprit; parcă ar asculta tremurul frunzelor. Tîrziu mă dezmeticesc; eu ascult tremurul frunzelor!

Şi atunci... cine mă urmăreşte!?

Paşii mi se afundă în pămîntul mustind de apă şi alergînd, noroiul aruncat de tălpile mele mi se agaţă de păr, de haine, cerîndu-mă şi cutremurîndu-mă. E rece. Totul în jur e rece sau cel puţin aşa mi se pare.

Fruntea şi ochii îmi ard.

Parcă aş fi un strigoi ieşit la vînătoare de suflete.

Picioarele îmi sunt grele, din ce în ce mai grele.A început din nou ploaia, însă cîntecul tău continuă să se audă. Mă poticnesc de un trunchi gros izbit la pămînt de furtună, ropotul îmi înăbuşă geamătul şi apa mă înghite pentru cîteva clipe. Nu mai am putere să mă ridic în picioare şi mă tîrăsc printre ierburi şi frunze amestecate cu pămînt umed. Tremur tot şi-mi este frig... şi... cîntecul tău se aude tot mai aproape, ploaia nu te-a tulburat.

Încerc să te strig, dar apa ce îmi şiroieşte peste faţă mă împiedică să o fac. Trebuie să ajung la tine. Nu îmi mai pasă de Cel-Ce-Mă-Urmăreşte. Îmi dau seama că ceea ce mă chinuie alergînd după mine, tîrîndu-se ca mine, e frica mea, frica de a mi se întîmpla ceva înainte de a ajunge lîngă picioarele tale.

Mă agăţ de crengi putrede, îmi înfing degetele în pămînt, ploaia cade din cer asupra mea îngheţîndu-mă, aud zgomotul unui tunet şi lumina orbitoare a unui fulger ce brăzdează cerul departe spre nord mă face să închid ochii. Palmele îmi sunt rănite şi respiraţia îmi este şuierătoare. Simt cum energia mi se scurge cu fiecare clipă, cu fiecare mişcare a mîini, a întregului corp, răcindu-mă şi mai tare.

Cîntecul, cîntecul... îl aud... e în faţa mea. Vreau să ajung la tine, trebuie să ajung lîngă tine. De după trunchiul gros al unui arbore a apărut o aripă albă nu o disting clar căci privirea îmi este acoperită de ceţuri. Apele ochilor mi se limpezesc acum şi îmi dau seama că aripa e vălul tău. Ultimele forţe... şi prind cu mîna crengile spionase ale unei tufe. Simt spinii străpungîndu-mi carnea.

Abia acum te văd, eşti frumoasă, continui să cînţi, nu m-ai observat, zgomotul ploii te împiedică să-mi auzi chinul.

Sînt aproape de tine şi... întind mîna.

Eşti aşezată pe o rădăcină ieşită din pămînt în forma unui jilţ. Eşti nimfa pădurii, nimfa căreia îi întind mîna sîngerîndă către palma mică şi albă ce se odihneşte pe creştetul unui animal crescut din aceeaşi rădăcină, e frumos, un cap de inorog împietrit sub lemnul întunecat.

Degetele mele se lasă peste mîna ta. Tresari, cîntecul tău moare, mă priveşti şi ştiu că chipul meu te

Cristian Hriscu,
n. 27 aprilie1976, Iaşi.
Membru
al cenaclului
Quasar.
Premiul Pozitronic 1993
pentru
valoarea literară a textului
Zăpadă şi lupi.
Debut cu grafică
în nr. 5o al JSF

demonstrat că această comparaţie era deplasată: în jurul nucleului nu se învîrteau electroni, ci nori de energie. Şi apoi, nucleul era, el însuşi, o lume întreagă. Ca şi electronul, a cărui structură abia începem să o înţelegem, şi care nu are sigur de-a face cu structura unei planete.

Trebuie să abandonăm orice speranţă legată de călătoria în interiorul atomului. Trebuie totuşi să ne resemnăm. Există şi vise care nu se vor putea realiza niciodată. Păcat pentru Mandrake: nu va călători niciodată într-o monedă; adio, lentilei de diamant a lui Fitz-James O'Brien; adio feţiţei din atomul de aur, a lui Ray Cummings.

Reflecţii asupra imposibilului

Am văzut, deci, că posibilităţile noastre sînt totuşi limitate. Că sîntem încă foarte departe de era pe care o visa Roger Bacon, cînd: „Deşi nu totul ne e permis, totul e posibil". Într-o zi, poate, totul va fi aşa. Pentru moment, însă, trebuie să ne resemnăm cu ideea că cea mai mare parte a viselor noastre şi a ingenioaselor invenţii ale ştiinţifico-fantasticului sînt imposibile. Acestea spuse, nu văd nimic rău să credem totuşi în ele. În prefaţa „Lumii pierdute", Conan Doyle scria aceste versuri simple şi adevărate:

Îmi voi atinge scopul în sfîrşit
Dacă, filosofînd, voi distra
Copilul care e doar un om mic
Omul care e doar un copil mare.

Existenţa unei frontiere a posibilului trebuie admisă în ceea ce priveşte realizările noastre: în unele sectoare, ea se lărgeşte, în altele, rămîne pe loc. Dar cea mai dificilă de tratat rămîne, în realitate, problema frontierelor posibilului în ceea ce priveşte percepţiile noastre; pentru că aici intervine pasiunea. E foarte greu să recunoaştem că nu am observat şi am fost victimele unui truc: iar furia izbucneşte repede. Nu toţi sînt la fel de bucuroşi atunci cînd îi împiedici în a-şi urmări propria coadă, ca nişte cotoi. Chiar o persoană deschisă (unii spun: prea deschis), ca mine, se găseşte adesea în situaţia celui care spune uni copil că Moş Crăciun nu există, făcîndu-i astfel să plîngă.

Iată un exemplu. E cunoscut interesul meu pentru întîmplările „blestemate". În 1969, m-a căutat o tînără braziliană şi mi-a povestit această istorie: o prietenă a sa, la Sao Paolo, dansase pînă după miezul nopţii cu un băiat. Ieşind în noaptea rece, băiatul pusese mantia sa pe umerii fetei, spunîndu-i: „Mă voi întoarce să o iau". Se despart. Băiatul nu se mai întoarce. Numele şi adresa sa erau însă trecute în interiorul mantiei. După două săptămîni, fata se duse să restituie

NOILE FRONTIERE ALE POSIBILULUI

(continuare din nr. 57)

mantia. E primită de o doamnă din înalta societate braziliană, care începe să plîngă şi îi spune: „E mantia fiului meu, mort de un an. O credeam pierdută".

Doamna îi arată fetei fotografia fiului: e băiatul de la bal.

Repovestind prietenilor această istorie, le-am sugerat următoarea explicaţie: băiatul de la bal furase mantia. Cuprins de remuşcări, găsise că aceasta este cea mai bună metodă de a o înapoia respectivei familii. Cît despre asemănarea cu fotografia, toţi băieţii brazilieni în genul play-boy se cam aseamănă între ei.

Explicaţia mea a fost primită cu maximă indignare şi am fost tratat ca un raţionalist feroce. Mi-au spus că murdăream orice sentiment. S-ar putea. Dar refuz să cred că morţii se reîntorc, purtînd, în plus, mantie.

Concluzia: Spus în alţi termeni, definiţia mea privind frontierele posibilului e diferită de aceea a prietenilor mei şi orice dicuţie în acest sens devine doar pasională şi deci... fără sens.

Există antologii ale „faptelor blestemate" şi am scris chiar prefaţa la două dintre ele: „Les Faits maudits" de Georges Langelan şi „Invitation au Château de l'etranger" de Claude Seignolle. Sînt cărţi scrise cu bun simţ: demonstrează doar că în viaţă, e posibil să dai peste ceea ce, în mod curent, se numeşte: imposibil. După care, fiecare e liber să gîndească şi să acţioneze cum crede: poate să se încredinzeze complet propriilor simţuri sau le poate refuza complet mărturia, aşa cum fac eu, şi să creadă în imposibil numai atunci cînd doreşte el însuşi să mişte înainte acul unui instrument de măsură. Probabil că adevărul este la mijloc. Nu se pot refuza în întregime mărturiile umane, tot aşa cum nu te poţi baza numai pe instrumentele de măsură, reproş pe care îl adresez fabricilor de ştiinţă ca CERN sau NASA, unde nu se descoperă niciodată nimic, pentru că toţi se limitează doar la a observa instrumentele. Cînd în astfel de grupuri se propun ca teme de lucru mărturii umane, de tipul aceleia a „muştelor luminoase" care l-au urmărit pe astronautul Glenn în spaţiu, ele sînt eliminate ca false de la bun început. Pe de altă parte, evident, dacă începem să credem orice lucru, vom cădea rapid în cel mai ieftin „farfurism" sau în spiritism.

Trebuie urmată o cale de mijloc. Ignoranţa noastră e atît de mare, încît, la orice pas putem da peste cazuri neclarificate, iar credulitatea noastră e la fel de mare, făcîndu-ne adesea să acceptăm prea uşor afirmaţii hazardate. Pe lîngă curiozitate, trebuie deci să manifestăm mereu şi prudenţă raţională.

Haroun Tazieff scrie că în timpul cutremurelor se văd fisuri enorme în sol sau în ziduri, care, atunci cînd seismul ia sfîrşit, nu mai sînt vizibile. Din punct de vedere fizic, aşa ceva nu e posibil. Dar s-ar putea ca aceste cutremure să acţioneze direct asupra spiritului nostru. Poate că, în timpul cutremurelor, lumea şi legile sale se modifică brusc. Cum, poate că există şi alte fenomene, mai puţin evidente, care schimbă ceea ce noi numim realul şi care aduc imposibilul în viaţa noastră. Cît despre mine, cred, aşa cum spunea Gustav Meyerink, că trebuie să fim mereu atenţi la cea ce se petrece în juru-ne: „A veghea e totul!"

Traducere de MIHAIL IONESCU

sperie.. M-am agăţat de braţul tău şi te privesc, ochii tăi mari larg deschişi mă încălzesc, albastrul lor mă linişteste.

Valuri de fierbinţeli îmi înconjoară fruntea şi ochii îmi ard... ard... ştiu că acum îţi pot spune acele cuvinte şi abia şoptind mă cufund într-un somn adînc fără vise.:

– Salvează-mă... te rogi

Un tunet se aude departe, departe.

Mă ridic de la pămînt, se aude răpăiala ploii, şi plutesc, plutesc peste ramuri şi frunze strălucind de apă. Mă ţii de mînă şi mă înalţ către aştrii de dincolo de mantia întunecată a norilor.

P.S. E întuneric şi ferba mă macină. Din cînd în cînd mă trezesc, deodată, lucid, la realitate, şi îmi dau seama că în perioadele de inconştienţă, delirez.

Mă sting încetul cu încetul şi aştept lupii de afară...

– Să intre odată! strig cît pot şi fiarele întărîtate zgreapţănă la intrare.

Am s-o deschid şi o să-i las înăuntru.

Acum nimic nu mai contează, aştept sfîrşitul şi sunt fericit că mi-am întîlnit nimfa în visele mele.

Picioarele mi-au îngheţat. Gerul a trecut şi prin materialul termoizolant al ghetelor. Mîna-mi simte bătăile inimii.

Pulsează.

Încă mai trăiesc.

Una dintre fiare urlă afară înfiorîndu-mă şi încreţindu-mi pielea. Parcă îi simt colţii înfigîndu-mi-se în carne. Curînd voi începe să delirez cufundîndu-mă într-o stare de inconştienţă totală.

Degetele mi s-au chircit ca nişte gheare însă continui să scriu. Nu mai pot apuca nimic cu mîna stîngă, mi-a îngheţat strînsă pe patul puştii laser.

Ştiu că nu voi mai putea trage un foc, nu mă mai pot mişca şi simt că în curînd mă va stringe în braţele-i descărnate, moartea.

Şi poate e mai bine aşa! Poate!

Aşa a fost să fie... !

Şenilele zynapsurilor scrîşneau peste gheţuri, iar ţevile de eşapament spulberau zăpada într-un roi de minusculi fluturi argintii.

– Furtună de zăpadă! strigă Ron.

– N-o să ţină multi spuse Huad şi braţul drept i se mişcă rapid răsucind manşa, evitînd în ultima clipă o stîncă ce apăruse ca un pinten din gheaţă. Privi către nord. Departe, mantia albă a zăpezii se întîlnea îmbrăţişîndu-se cu cerul pe al cărui trup norii goneau ca într-un dans haotic, lăsînd să se întrevadă lumina palidă ce izvora din ochii înghetaţi ai nopţii. Prin întinderea fantomatică, şuierînd înfuriat, bîntuia vîntul. Un strat de pulbere strălucitoare fu aruncat peste masca ce acoperea faţa lui Ron, împiedicîndu-i să mai vadă ceea ce îi înconjura. Şterse cît putu de repede, cu mîna înmănuşată, viziera ce îi proteja ochii, însă nu mai avu timp să evite un hop ce îi catapultă în aer.

Izbitura de sol îi provocă greaţă. Auzi şenilele muşcînd din roca gelifiată şi înjurînd uşor amenţit, contrabalansă redresînd vehicolul.

– N-am vînat nimic şi mai era să am şi plăcerea de a mă întoarce acasă cu gîtul rupti mormăi morocănos aproplindu-se de Huad. Crezi că o să găsim ceva prin cocłaurile astea? întrebă ridicînd vocea. Nimeni nu s-a mai aventurat pînă acum prin această zonă!

Strîngînd mai bine în jurul gîtului gulerul înalt îmblănit, al combinezonului, Huad frînă oprind motorul.

– Ascultă Ron! strigă bărbatul fulgerîndu-i cu privirea pe vînătorul ce oprise ceva mai încolo de un arbore ale cărui ramuri, îmbrăcate în manşoane de gheaţă, se chirciseră ca spinările gîrbove ale unor bătrîni, aruncînd umbre stranii peste chipurile lor acoperite de măştile străvezii ce filtrau aerul congelat al nopţii, încălzindu-l. Pesimismul ăsta al tău a început să mă calce pe nervi de la o vreme! Taci odată! Uite...

Deodată vocea îi amuţi. Din depărtare, purtat de vînt, ajunse pînă la el uriet de fiare. Înaintea lor umbre cenuşii se decupaseră din întuneric, apropiindu-se în salturi. Colţii albi rînjeau lucind în noapte. Mîrîitul lupilor se auzea tot mai aproape şi cei doi oameni priveau ca hipnotizaţi haita ce alerga peste întinderea înzăpezită.

– Arma! Arma! strigă Ron dezmeticindu-se şi cu mîinile amorţite cuprinse patul acesteia. Degetele i se mişcară febril cuplînd tastele şi punînd-o în funcţiune. Atacul lupilor îi făcuse să uite oboseala. Ochii i se încruntară şi mîna i se crispă pe trăgaci. Ochi fiara imensă ce gonea înaintea hiticului, conducîndu-l.

Scrîşnind, Huad ochi la rîndul său animalul ce se apropiase; îi văzu făcînd un salt, trupul său acoperind lumina lunilor.

Ca prin vis auzi strigătul lui Ron:

– Trage!

Razele ucigaşe ţîşniră instantaneu de pe ţevi şi pe gurile aruncătoare de foc dansară limbi roşiatice. Undele luminoase brăzdară aerul ca nişte fulgere înfingîndu-se în pieptul uriaş al carnivorului, fringîndu-i avîntul. Fiara se prăbuşi înaintea lor, înroşind zăpada şi horcăi aruncînd în jur ace de gheaţă. Labele i se zbăteau spasmodic şi ochii de fosfor îi ieşiseră din orbite. Respira şuierător şi Huad trase din nou curmîndu-i suferinţa.

Văzîndu-şi conducătorul la pămînt, restul haitei se oprise cercetînd cu ochii mijiţi cei doi oameni dinaintea el, ezitînd.

Observîndu-le şovăiala , oamenii se priviră făcînd o înţelegere tacită, ridicară din nou armele şi razele aurii săgetară printre neguri întîlnindu-se în mijlocul fiarelor. Mîinile li se mişcară trasînd cîte un arc de cerc şi cele două unde se unirâ din nou undeva deasupra pămîntului, decupînd în jur ace de gheaţă. Labele i se zbăteau spasmodic şi ochii de fosfor îi ieşiseră din orbite. Respira şuierător şi Huad trase din nou curmîndu-i suferinţa.

Lupii dădură înapoi temători; o lumină magică începuse să pulseze în interiorul său! Şi apoi, deodată, un halou luminos se formă în juru-i, asimilîndu-l; o sferă gigantică lumină pînă departe, însufleţind cîmpia întroienită. Cerul continua să plîngă cu lacrimi înghetate şi speriaţi, lupii se depărtară de razele arzătoare ale globului de foc.

– N-o să ţină mult chestia asta! spuse Ron descoprindu-şi obrazul. Aerul rece îi zvîntă broboanele de sudoare, răcorindu-l, însă curînd răcoarea se metamorfoză în frig şi cu pomeţii înroşiţi de şfichiurile gerului, bărbatul lăsă masca să-i cadă din nou peste chip. Cum naiba s-or fi adunat atîţia în locul ăsta nenorocit? se întrebă privind locurile necunoscute în care ajunsese condus numai de încrederea în propriile-i forţe şi stăruinţa lui Huad.

Deodată se auzi un strigăt. Întorcînd surprins capul îşi văzu prietenul făcîndu-i energic semn cu mîinile din umbra unor brazi uriaşi ale căror crengi acoperite de albeaţa strălucitoare a zăpezii se apropiaseră, curbîndu-se, de pămînt, formînd un acoperiş ciudat deasupra vînătorului. Alergă către el:

– Ce e? Ce s-a întîmplat?

Zăpada îi scîrţîia sub bocanci.

Pe suprafaţa cîmpiei, gonite din urmă de furia vîntului alergau fantomele norilor. Privi în urmă; focul sferei nu alungase prea departe fiarele. Le simţea privirile ucigaşe, mijite de ură, urmărindu-l. Se apropie de Huad şi abia acum observă motivul chemării; era o construcţie ciudată ce nu o putea desluşi clar, conturu-i estompîndu-se în obscuritatea peisajului. Semne stranii luceau pe faţada ei şi un chenar luminos încadra ceea ce i se părea a fi o intrare în interiorul neobişnuitului adăpost.

– Ascultă! rosti Huad şi cu degetele uşor îndoite, mîna i se ridică în aer de parcă ar fi fost un mag ce urma să rostească o vrajă care odată eliberată din lanţuri urma să răbufnească peste lume acoperind-o de tăcere.

Printre rafalele furtunii, venind parcă de undeva de după acea trapă masivă în faţa căreia cei doi oameni se transformaseră în stane de gheaţă, un geamăt înguitor urmat uneori de bolboroseli neînţelese răzbătea penetrînd răceala metalului.

– Ciudat! Cine să fi ajuns pînă aici pentru a construi ciudăţenia asta?

– Nu-mi dau seama! îi răspunse Huad şi se izbi, icnind, cu umărul în trapa de acces. Ajută-mă! spuse masîndu-şi umărul lovit.

Izbiră împreună şi după mai multe încercări, sub forţele unite aceasta cedă. Intrară. Dincolo, întunericul. Doar o lumină palidă strălucea slab într-un colţ scăldînd totul într-o atmosferă bolnăvicioasă şi tristă. Mînia vîntului arunca prin intrarea deschisă valuri de zăpadă şi acea voce, bolborosind fără sens, îi călăuzi prin semiobscuritate. Deodată Ron se împiedică de ceva. Auzi geamăt şi aplecîndu-se cu repeziciune, pipăi ceea ce se afla la picioarele sale.

– E un om! Un om, Huad! strigă după ce, pipăind fiinţa căzută, degetele sale îi descifrară trăsăturile. Cum o fi ajuns aici? Trebuie să-l luăm cu noi şi să ne întoarcem la ceilalţi, aici are toate şansele să moară! Acoperă-i faţa cu una din măştile de rezervă şi adu unul din sacii de dormit. Dacă l-am scoate în halul în care e, afară, pe vremea asta, l-am ucide!

Huad ieşi afară şi se întoarse în scurt timp cu cele cerute.

– Grăbeşte-te! Grăbeşte-te ! În curînd energia sferei nu va mai fi o barieră pentru lupi! spuse mişcîndu-se neliniştit prin cameră. Se opri, privirile îi căzuseră peste nişte hîrtii împrăştiate pe podea.

– Să mergem! auzi glasul lui Ron. Nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să conectăm zynapsurile, unul singur dintre noi nu-l poate duce.

Vînătorul ridică grăbit foile şi, mototolindu-le, le băgă în buzunar, apoi se apropie de prietenul său şi ridicară împreună omul, punîndu-l pe umeri.

Afară, vîntul îi izbi cu sălbăticie, paşii li se afundau în neaua pufoasă, îngreuindu-le mersul. Focul sferei murea şi cei doi oameni, înfiguraţi, conectară, aşezînd unul lîngă celălalt, vehicolele.

Deodată un şuier acoperi vuietul furtunii, apoi, un tunet, şi cu o ultimă pîlpîire sferoidul de lumină se destrămă. Ochii lor speriaţi văzură haita apropiindu-se; întîi încet, prudent, apoi, într-o cavalcadă de mîrîituri şi urlete, începură să alerge în salturi.

Mîini tremurătoare aşezară omul în agonie pe cele două şei legîndu-l cu cureluşe de piele.

Ron descărcă arma şi două fiare se prăbuşiră, însă, aşteptarea înnebunise lupii flămînzi. O parte se opriră lîngă cele două leşuri şi începură să se bată, însă ceilalţi îşi continuară fuga. Se apropiau şi nimic nu-i mai putea opri.

Cei doi oameni se aruncară pe zynapsuri pornind motoarele şi demarînd într-un nor de zăpadă şi cuburi de gheaţă.

Un timp auziră glasul urmăritorilor apoi acesta se pierdu în noaptea ce o lăsaseră în urmă, la orizont apăruse o geană de lumină, ce însă nu putu alunga din mintea lor imaginea unei haite flămînde alergînd peste întinderea albă.

E beznă! Departe aud o voce. Sînt conştient, însă ochii nu vor să se deschidă, pleoapele nu mă lasă să privesc pe cea care-mi vorbeşte. E noapte pentru mine. Vocea îmi şopteşte:

„O să te faci bine în curînd!"

Vreau să te văd, vreau să te văd! Ecoul îmi răspunde:

– În curînd... în curînd... curînd!...

Vine aşa de departe!

Simt o mînă mică şi fină cuprinzîndu-mi palma asudată.

Frigul a dispărut şi lupii nu se mai aud.

Deodată îmi simt gura invadată de un lichid cald, dulce amărui, şi înghit fără să vreau, pieptul mi se încălzeşte şi vălul de neguri mi se ridică de pe ochi. Abia acum îmi dau seama că i-am ţinut tot timpul deschişi, privind în gol.

Deasupra mea un păr lung cade în valuri fine mîngîindu-mi obrazul şi palma mea strînge mîna micuţă şi fină. Un chip frumos îmi surîde şi o gură caldă mă sărută.

Unde sînt? Unde?

Nu capăt răspuns la întrebarea mea tăcută şi mă cuprinde un somn ce ştiu că va fi lung şi mă va linişti.

E din nou întuneric, ochii mi s-au închis şi mă pierd într-un somn adînc, adînc, ţinînd în mîna mea mîna celei ce întrase în visele mele. Era aici lîngă mine! Era aici avînd grijă de sufletul meu! Scăpasem din iadul în care rătăcisem deznădăjduit pînă acum! Am scăpat de zăpadă şi lupi...

Cristian HRISCU

Linişte

„Bună,

Mi-a luat mult timp pînă m-am hotărît să-ţi scriu. Dar iată, în sfîrşit, mi-am făcut curaj. Am acum puţin timp liber şi cum nu ţi-am mai scris de mult...

Ce mai faci? Ce mai face micul Felix? Mă gîndesc deseori la el.

Şi la tine, bineînţeles. Ultima dată cînd te-am văzut era iarnă, şi în amintirea mea ai rămas aşa, cu palton, căciulă, fular turcoise, cu cizme negre.

De fapt nu ştiu ce să-ţi scriu, toate mi se par banalităţi, aş vrea însă să-ţi pot vorbi, mi-ar fi mai uşor. Aş putea spune tot ce gîndesc, tot ce sper. Mi-e tare dor de tine, şi te iubesc mult de tot. Cîteodată ţi-aş scrie tomuri întregi, şi cînd mă apuc de scris îmi pier toate ideile, ajung să mă ruşinez de mine şi de prostiile pe care ţi le-aş fi debitat.

Aş vrea să fii aici, să te privesc în linişte, să te pot contempla ca pe o operă de artă, ca pe umană operă de artă. Acum mă simt singură ca un vagon de cereale tras pe o linie moartă în gara Ciulniţa. Nu ştii cum vine asta? Nici nu-ţi doresc.

Te sărută de mii de ori a ta veşnică,
Alexandra."

Reciti atentă scrisoarea, o împături şi o băgă cu evlavie aproape într-un plic alb. Lipi plicul cu grijă şi scrise, pe colţul îndoit, la expeditor, adresa ei. Şi, cum la destinatar nu avea de trecut nici o adresă (de aici de unde era, Terra era o sferă mare, albastru cu alb, profilată pe negrul cumplit al spaţiului), luă scrisoarea şi o depuse, ca într-o cutie poştală, în crematoriul pentru gunoaiele menajere zilnice; crematoriul de vise.

Monica NICOLAU

JORGE LUIS BORGES

Argumentatum ornithologicum

Închid ochii şi văd un stol de păsări. Vizlunea durează o secundă, poate mai puţin. Era numărul lor definit sau nu? Problema o cuprinde pe aceea a existenţei lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu există, numărul este definit, căci Dumnezeu ştie cîte păsări am văzut eu. Dacă Dumnezeu nu există, numărul nu este definit, pentru că nimeni n-a putut să-l ocrotească. În acest caz, eu am văzut un număr de păsări, să spunem, inferior lui zece şi superior lui unu, dar n-am văzut nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei şi nici două păsări. Am văzut un număr de păsări cuprins între zece şi unu, care nu este nici nouă, nici opt, nici şapte, nici şase, nici cinci etc. Acest număr întreg este de neconceput; aşadar, Dumnezeu există.

Traducere de Dan PETRESCU

BRUCE STERLING

– O să-mi lipsească conversaţia dumneavoastră pe restul voiajului, rosti extraterestrul.

Doctor-căpitanul Simon Afriel îşi încrucişă degetele acoperite de inele peste vesta brodată cu aur.

– Şi eu regret, stegare, răspunse el în graiul şuierat al extraterestrului. Discuţiile noastre mi-au fost extrem de utile. Aş fi fost gata să plătesc pentru obţinerea atîtor informaţii, însă dumneavoastră mi le-aţi oferit gratuit.

– Au fost doar informaţii, replică extraterestrul. Îşi acoperi ochii sferici şi strălucitori cu membranele groase ce clipeau repede. Noi, Acţionarii, facem afaceri cu energie şi metale preţioase. Aprecierea şi culegerea de informaţii, şi numai atît, este specifică unei rase imature.

Extraterestrul ridică cuta lungă şi striată dinapoia urechilor sale de mărimea unor găurele minuscule.

– Sînt convins că ai dreptate, încuviinţă Afriel, dispreţuindu-l. Totuşi, pentru alte rase, noi oamenii sîntem aidoma unor copii; de aceea, o anumită imaturitate ni se pare ceva obişnuit.

Îşi scoase ochelarii de soare şi îşi frecă rădăcina nasului . Cabina navei era scăldată într-o lumină albastră, uscată, puternic ultravioletă. Era lumina preferată de Acţionari şi aceştia nu aveau să o schimbe pentru un pasager care era om.

– Nu v-aţi descurcat rău, aprecie cu mărinimie extraterestrul. Sînteţi tipul de rasă cu care ne place să facem afaceri: tînără, energică, adaptabilă, gata pentru o mare varietate de bunuri şi experienţe. Ar fi trebuit să vă contactăm cu mult mai devreme, însă tehnologia voastră era încă prea subdezvoltată ca să ne permită vreun profit.

– Lucrurile s-au schimbat acum, rosti Afriel. O să vă îmbogăţim.

– Într-adevăr, făcu Acţionarul. Cuta dinapoia capului său solzos oscila rapid, semnalizînd amuzamentul: peste două sute de ani, veţi fi îndeajuns de bogaţi ca să cumpăraţi de la noi secretul zborului nostru interstelar. Sau poate că facţiunea voastră de Mecanişti va descoperi secretul prin cercetare.

Afriel se tulburase. Ca membru al facţiunii Replăsmuitorilor, nu apreciase referirea la Mecaniştii rivali.

– Nu investiţi prea mult în simpla expertiză tehnică, spuse el. Consideraţi aptitudinile lingvistice pe care le avem noi, Plăsmuitorii. Facţiunea noastră devine astfel un parter comercial superior. Pentru un Mecanist toţi Acţionarii arată la fel.

Extraterestrul ezită. Afriel zîmbi. Prin ultima lui afirmaţie, se adresase direct ambiţiei personale a extraterestrului şi reuşise. Acolo greşeau, cu regularitate, Mecaniştii. Încercau să-i trateze în acelaşi mod pe toţi Acţionarii, folosind de fiecare dată aceleaşi rutine programate. Le lipsea imaginaţia.

Trebuia să se facă ceva şi în legătură cu Mecaniştii, se gîndi Afriel. Ceva mai permanent decît micile, dar mortalele confruntări dintre nave izolate, prin centurile de asteroizi şi inelele înghetate ale lui Saturn. Ambele facţiuni manevrau constant, căutînd lovitura decisivă, mituind fiecare pe cei mai talentaţi reprezentanţi ai celeilalte facţiuni, folosind ambuscadele, asasinatul şi spionajul industrial.

Doctor - căpitanul Simon Afriel era un expert în astfel de acţiuni. Din aceste considerente, facţiunea Replăsmuitorilor plătise milioanele de kilowaţi necesare cumpărării locului în călătorie. Afriel avea doctorate în biochimie şi lingvistică extraterestră, precum şi o licenţă în ingineria armelor magnetice. Avea treizeci şi opt de ani şi fusese Replăsmuit în concordanţă cu stadiul artei în momentul conceperii sale. Balanţa hormonală îi fusese uşor modificată pentru a compensa perioadele lungi petrecute în imponderabilitate. Nu avea apendice. Structura inimii îi fusese reproiectată pentru o eficienţă mai mare, iar intestinul gros fusese transformat pentru a produce vitaminele create în mod normal de bacteriile intestinale. Ingineria genetică şi antrenamentul riguros din copilărie îi conferiseră un coeficient de inteligenţă de a o sută optzeci. Nu era cel mai inteligent dintre agenţii Consiliului Inelului, însă era unul dintre cei mai stabili mental şi oferea cea mai mare încredere.

ROIUL

– Pare ruşinos, spuse extraterestrul, ca un om cu capacitatea dumneavoastră să putrezească vreme de doi ani în acest avanpost mizerabil şi lipsit de orice profit.

– Anii nu vor fi irosiţi, răspunse Afriel.

– Dar de ce aţi ales să studiaţi Roiul? Ei nu vă pot învăţa nimic, deoarece nu pot vorbi. Neavînd unelte sau tehnologie, nu doresc nici să facă comerţ. Sînt singura rasă din spaţiu care, esenţial, este lipsită de inteligenţă.

– Numai pentru aceasta ar merita să fie studiaţi.

– Şi atunci căutaţi să-i imitaţi? O să vă transformaţi în nişte monştri. Stegarul ezită. Poate că o să reuşiţi. Cu toate acestea, n-ar fi bine pentru afaceri.

Din difuzoarele navei se auzi un crîmpei fluierat de muzică străină, apoi un fragment ţiuit din graiul Acţionarilor. În marea lui parte, era prea acut pentru ca urechile lui Afriel să-l perceapă.

Extraterestrul se ridică, fusta lui bătută cu pietre preţioase atingîndu-i vîrfurile picioarelor sale cu gheare, asemănătoare cu acelea ale păsărilor.

– A sosit simbiotul Roiului, rosti el.

– Muţumesc, spuse Afriel.

Cînd stegarul deschise uşa cabinei, Afriel putu simţi mirosul reprezentantului Roiului, duhoarea caldă, acidă, a creaturii se răspîndise rapid prin aerul recirculat al navei.

Afriel îşi controlă rapid înfăţişarea într-o oglindă de buzunar. Îşi puse puţină pudră pe faţă şi îşi îndreptă pălăria rotundă de catifea, aşezată pe părul său blond-roşcat, lung pînă la umeri. Lobii urechilor îi străluceau cu rubine-de -impact roşii, de grosimea unui vîrf de deget, extrase din centura asteroizilor. Haina, lungă pînă la genunchi, şi vesta erau confecţionate din brocart auriu, cămaşa de dedesubt era de o fineţe uimitoare, ţesută din fire de aur roşu. Se îmbrăcase pentru a-i impresiona pe Acţonari, care aşteptau şi apreciau o imagine prosperă de la clienţii lor. Cum îl putea însă impresiona pe noul extraterestru? Prin miros, poate. Îşi reîmprospătă parfumul.

Dincolo de cea de-a doua ecluză de aer a navei, simbiotul Roiului ciripea rapid la comandanta navei. Comandanta era o Acţionară bătrînă şi adormită, de două ori mai mătăhăloasă decît echipajul ei. Capul ei masiv era prins într-o cască împodobită. Din interiorul căştii, ochii ei înnoraţi sclipeau ca nişte camere de luat vederi.

Simbiotul se ridică pe cele şase picioare posterioare şi îşi agită frenetic cele patru membre anterioare, prevăzute cu gheare. Gravitaţia artificială a navei, de unu virgulă trei ori mai mare decît cea a Pămîntului, părea că îl defavorizează. Ochii lui rudimentari, atîrnînd pe pedunculi, erau închişi strîns înaintea luminii. Afriel se gîndi că era pesemne învăţat cu întunericul.

Comandanta răspunse creaturii în graiul ei. Afriel se strîmbă, deoarece sperase ca fiinţa să vorbească Acţionara. Acum, trebuia să înveţe alt limbaj, un limbaj destinat creaturilor fără limbă.

După un dialog scurt, comandanta se întoarse spre Afriel.

– Simbiotul nu este mulţumit de sosirea dumitale, îi spuse ea în Acţionară. Se pare că, în

Bruce STERLING (n. 1954)

Scriitor, eseist şi editor american. A debutat cu povestirea "Man- Made Self" în antologia de sf texan "Loue Star Universe" (1976, ed. Geo W. Proctor şi Steven Utley).

Primul lui roman: "Involution Ocean" (datează din 1977, dar a fost tipărit abia în 1978) narează aventurile baroce şi devenirea morală a unui tînăr care se alătură echipajului unei nave baleniere care navighează pe o planetă extraterestră. Sterling continuă în aceeaşi direcţie extravagantă a romanei cu "The Artificial Kid" (1980), un alt roman scris la persoana întîi, un roman picaresc despre viitorul apropiat în care se amestecă mediul tinerilor cu artele marţiale şi tehnologia omnipotentă. Romanul aminteşte de lucrările de început ale lui Samuel R. Delany, dar precedă genul cyberpunk ale cărui caracteristici şi principii BS le-a definit pe larg în polemicul fanzin "Cheap Truth" (1984- 86) şi mult mai reprezentativa sa antologie "Mirrorshades" (1986).

Talentul lui BS pentru retorică şi afirmarea lui ca ideolog sf al anilor '80 poate abate atenţia de la operele sale. În "Schismatrix" (1985)- primul volum al unei istorii viitoare a expansiunii interplanetare şi transformării rasei umane- schimbă exotismul volumelor de debut pe highscience-ul de frontieră şi un realism extrem de detaliat încît devine greu accesibil- al speculaţiilor şi extrapolării ştiinţifice. Alături de "Schismatrix" stă seria facţiunilor din care face parte şi "Roiul" (o altă povestire din aceeaşi serie este "Grădinile acufundate" pe care aţi putut-o citi în "Quasar"). Povestirile din această serie se găsesc în volumul "Crystal Express" (1989) şi se referă la un viitor îndepărtat în care urmaşii oamenilor se despart în două facţiuni: Plăsmuitorii care favorizează biotehnologiile şi Mecaniştii care preferă protezarea. Culegerea conţine unele dintre cele mai bune şi mai realizate proze ale sale, chiar el o denumeşte "favorită între toate cărţile mele". Povestirile independente au fost adunate în volumul "Globalhead" (1992).

Povestită de un istoric situat dincolo de spaţiu şi timp, "Schismatrix" este un omagiu adus lui Olaf Stapledon.

"Islands in the Net" (1988) este un thriller a cărui acţiune plasată în viitorul apropiat se centrează pe mărirea şi complexitatea creşterii puterii politice în reţelele electronice de telecomunicaţii. Fascinaţia lui Sterling pentru frămîntările lăuntrice ale culturilor străine reiese din propriile sale lucrări ca şi din colaborarea sa cu William Gibson "The Difference Engine" (1990)- o lume alternată, un roman steampunk în care succesul dezvoltării computerului mecanic al lui Charles Babbage din 1821 determină împărţirea lumii între Franţa şi Anglia anilor 1850 care se îndreaptă sub influenţa lordului Byron spre o tehnocraţie radicală. Această Anglie e zugrăvită ca o distopie ale cărei tuşe vizuale par să reflecte influenţa viziunii apocaliptice a lui Charles Dickens despre ţările industrializate şi din nou catastrofă: computerele galopează vesele pe drumul spre IA şi pot pune capăt "progresului" umanităţii.

Sterling se bucură de reputaţia unuia dotat cu unul dintre cele mai globale intelecte dintre scriitorii nord-americani de sf viziunea lui asupra civilizaţiei fiind aceea a unui mecanism instabil ce-şi caută echilibrul; interesul continuă să-i fie stîrnit de comportamentul societăţilor ca individualităţi şi de perfecţionarea sf-ului ca suport pentru educaţia ştiinţifică şi dezbaterea politică.

Alte lucrări:

The Hacker Crockdown: Law and Order on the Electronic Frontier (1992)- non-ficţiuni despre crima computerizată.

Adaptarea Ionuţ Bănuţă

trecutul recent, aici au avut loc niște tulburări în care au fost implicați și oamenii. Totuși, am obținut să fiți admis în Stup. Episodul a fost înregistrat. Plata pentru serviciile mele diplomatice se va aranja cu facțiunea dumneavoastră la reîntoarcerea mea în sistemul dumneavoastră stelar de origine.

– Mulțumesc Autorității Voastre, spuse Afriel. Vă rog să-i transmiteți, simbiotului cele mai alese gînduri ale mele, precum și puritatea și umilința intențiilor mele...

Se întrerupse brusc, deoarece simbiotul țîșnise către el, mușcîndu-l sălbatic de pulpa piciorului stîng. Afriel se scuturâ, eliberîndu-se, și sări înapoi în gravitația artificială spoită, adoptînd o poziție defensivă. Simbiotul îi smulse o fîșie prelungă din cracul pantalonului; acum se ghemuise liniștit și o mînca.

– Transmite mirosul și compoziția dumneavoastră la tovarășii săi de stup, rosti comandanta. Este un lucru necesar. Altfel, ați fi clasificat drept invadator, și oastea de războinici ai Roiului vă va ucide pe loc.

Afriel se destinse și apăsă cu palma rana, încercînd să oprească sîngele. Spera că nici unul dintre Acționari nu remarcase gestul său reflex. Nu s-ar fi potrivit prea bine cu biografia lui de cercetător pașnic.

– O să deschidem imediat ecluza, urmă comandanta flegmatică, lăsîndu-se pe spate, pe coada ei groasă de reptilă.

Simbiotul continua să mestece petecul de țesătură. Afriel studie capul segmentat și lipsit de gît al creaturii. Avea gură și nări; pe pedunculi atîmau ochii bulbucați și atrofici; se mai vedeau niște plăci articulate care puteau fi receptoare radio, și două șiruri paralele de antene îngrămădite, agitîndu-se, răsărind dintre trei plăci chitinoase. Funcția lor îi era necunoscută.

Ușa ecluzei se deschise. În cabină pătrunse un val de miros dens și fumuriu. Păru că-i deranjează pe cei șase Acționari, care ieșiră rapid.

– Conform înțelegerii, ne vom întoarce după șase sute douăsprezece zile din zilele dumneavoastră, rosti comandanta.

– Mulțumesc Autorității Voastre, spuse Afriel.

– Baftă, adăugă comandanta în engleză și Afriel îi zîmbi.

Simbiotul cu o unduire sinuoasă a corpului său segmentat, se tîrî în ecluză. Afriel îl urmă. Ușa ecluzei se închise înapoia lor. Creatura nu îi spuse nimic, ci continuă să mestece zgomotos. O a doua ușă se deshise și simbiotul sări prin ea, într-un tunel din piatră, larg și rotund. Dispăru imediat în întuneric.

Afriel scoase ochelarii de soare și îi puse într-un buzunar al hainei, scoțînd o pereche de lentile infraroșii. Le fixă pe ochi și păși în afara ecluzei. Gravitația artificială dispăru, fiind înlocuită de atracția aproape impercetibilă de pe asteroidul Roiului. Afriel zîmbi, simțindu-se pentru prima dată confortabil, după săptămîni de zile. Cea mai mare parte a vieții lui ca adult fusese petrecută în imponderabilitate, în coloniile Plăsmuitorilor, din inelele lui Saturn.

Într-o cavitate întunecată din peretele tunelului se afla ghemuit un animal de mărimea unui elefant, îmblănit și cu capul lenticular. În infraroșu se distingea limpede datorită căldurii proprii. Afriel îl putea auzi răsuflînd. Aștepta răbdător, pînă ce Afriel se lansă pe lîngă el, în adîncul tunelului. Apoi își reluă locul în capătul tunelului, pompîndu-se cu aer pînă cînd capul său umflat astupă perfect ieșirea tunelului. Nenumăratele lui picioare erau ferm înfipte în lăcașuri din pereți.

Nava Acționarilor plecase. Afriel rămăsese în interiorul unuia dintre milioanele de planetoizi ce înconjurau steau uriașă Betelgeuse într-un inel cu o masă de aproape cinci ori mai mare decît cea a lui Jupiter. Ca sursă de bogății potențiale, copleșea întregul sistem solar și aparținea, mai mult sau mai puțin, Roiului. Cel puțin nici o altă rasă nu-l revendicase, pe cît țineau minte Acționarii.

Afriel privi în lungul coridorului. Părea pustiu și, fără alte tipuri care să radieze căldura în infraroșu, nu putea vedea prea departe. Împingîndu-se în perete, pluti ezitînd prin coridor.

– Doctor Afriel! auzi o voce omenească.

– Doctor Mimy! strigă el. Aici!

Zări mai întîi o pereche de simbioți tineri grăbindu-se către el, abia atingînd pereții cu vîrfurile labelor lor prevăzute cu gheare. Înapoia lor venea o femeie, purtînd ochelari asemănători cu ai lui. Era tînără și atrăgătoare, în modul cochet și anonim al replăsmuiților genetic.

Ea ciripi ceva pe limba simbioților și aceștia se opriră, așteptînd. Femeia se apropie și Afriel o prinse de braț, oprind cu un gest expert momentul mecanic.

– N-ai adus nici un bagaj? întrebă ea agitată.

– Ți-am primit avertismentul înainte de a fi trimis, răspunse Afriel. Am doar hainele pe care le port și cîteva obiecte prin buzunare.

Ea îl studie cu un ochi critic.

– Așa ceva se poartă în ziua de azi prin Inel? Obiceiurile s-au schimbat mai mult decît mă așteptam.

Traducere Mihai Dan Pavelescu

(va urma)

Nada

Ovidiu RUȚĂ

O să avem destul de mult de lucru cu creatura asta. Arată groaznic! Ai văzut-o și tu în imaginile alea pescuite de specialiștii armatei din înregistrările făcute de sistemele de bord ale navelor de pasageri care au fost atacte. Dar ce știi tu ce-i aia teamă? Tu ești doar o mașină. În tandemul nostru eu sînt cel care trebuie s-o scoată la capăt cu genul ăsta de emoție. Dar pentru o sumă ca aia care e în joc chiar că merită. Noroc că băieții ăia meseriași ai armatei n-au reușit să facă nimic împotriva antropofagului și ne-au dat nouă ocazia să punem mîna pe bănuții ăia. Se pare că creatura asta n-a ținut deloc să se întîlnească cu forțele armatei noastre. Îi place mai mult gustul pasagerilor din navele de transport lipsite de apărare decît gustul militarilor din navele de luptă. E o scursoare nenorocită despre care nu s-ar putea spune că e chiar lipsită de inteligență. Dar n-are suficientă ca să scape de noi. Cu noi e altă treabă. Cu ecranul ăsta al nostru de un milion de bănuți sîntem nedetectabili. Și, pe deasupra, știm și locul prin care trece întotdeauna înainte să dispară. Nodul traiectoriilor. Îl vom aștepta acolo, invizibili, și-i vom sări în spinare atunci cînd va scoate capul. Și vom încasa suma aia a cărei mărime arată cît de scumpă le e securitatea pasagerilor boșilor de la Compania de Transport Spațial. Ei, ce zici, fetițo, le sufiăm banii?

„Probabilitatea ca victoria să fie... "

„Las-o baltă, fetițo! Mai bine hai să ne grăbim să ajungem în zonă. Ard de nerăbdare să terminăm odată pentru totdeauna cu creatura asta și să mă întorc să-mi încasez banii!"

Tăcerea dură doar cîteva clipe. Mai mult nu fu în stare s-o suporte și începu iarăși să vorbească.

„Se pare că monstrul ăsta are niște talente nemaipomenite în detectarea navelor. Unii ziceau că detectează biocurenții. Naiba știe! Ceea ce contează la urma urmei e rezultatul, și în cazul ăsta rezultatul a fost o grămadă de nave deschise ca niște conserve și abandonate în spațiu după ce le-a fost consumat conținutul. Dar nava asta a noastră e o conservă al naibii de bine protejată. Nu degeaba am dat pe ea toți banii pe care i-am cîștigat în războiul zedic. Nu numai că monstrul n-o să poată simți mirosul conținutului, dar nici măcar n-o să poată vedea conserva. Noi o să-l zărim primii. Și ăsta e un lucru foarte important, pentru că astfel îl putem lua prin surprindere".

„Nava e complet ecranată și..."

„Hai, fetițo, scutește-mă de detalii tehnice! Cu tine nu se poate discuta! Vorbesc și eu ca să mai alung singurătatea și teama. Da, teama. Față de tine n-are rost să mă ascund. Iată ce rost are toată vorbăria asta. Eu îți spun niște chestii pe care le știi foarte bine și tu ar trebui să încerci să-mi ții companie într-un mod cît mai puțin plictisitor. Asta-i înțelegerea. Pricepi?"

Nava patrula deja de cîteva ore bune prin zona nodului traiectoriilor, dar fără nici un rezultat. Refuzul monstrului de a ieși la iveală începu să pună la încercare nervii vînătorului.

„Creatura asta mă exasperează! Se pare că știe să se camufleze la fel de bine ca și noi. Mă întreb cînd are de gînd să apară. Nu pot să mă întorc pînă cînd nu-l văd adus în stare de cadavru. Banii ăia sînt prea frumoși ca să ratez ocazia de a-i cîștiga! Trebuie neapărat să dăm de monstrul ăsta afurisit!"

„Va veni. Atunci cînd îi voi face eu să vină".

„Nu ți se pare că ai cam multă aroganță pentru o adunătură de circuite?! N-a fost încă inventată o mașinărie care să se priceapă la treaba asta mai bine decît mine!"

„Chiar așa crezi?"

Vînătorului i se păru că deslușește o nuanță de sarcasm în acea replică, dar nu mai avu timp să se gîndească la această chestiune. În clipa următoare zbura prin spațiu. După cîteva clipe se opri, cu un ușor șoc. Complet buimăcit, nu reacționă la timp. Cînd întinse mîna, era deja prea tîrziu. Cablul care îl ținea legat de navă își îndeplinise sarcina, oprindu-i mișcarea de derivă, și se desprinse deja de corpul navei. Reacția de a se prinde de cablu fusese instinctivă. Abia pe urmă fu capabil să gîndească și să remarce că acel cablu nu avea ce căuta acolo, fiindcă în cazul ejectării mișcarea de derivă se frîna cu jeturile micilor rachete pe care le avea prinse pe spate. Alarmat deja, declanșă rachetele. Nu se întîmplă nimic. Avea rachetele la el și atunci cînd le verificase ultima dată, indicatoarele arătaseră că erau pline cu combustibil. Dar indicatoarele mințiseră.

„Ce dracu se întîmplă, mașinărie nenorocită?!

„Atrag vînatul".

„Cum... cum... vreau să faci imediat manevrele care să mă readucă în interiorul navei!

„Da? Și atunci cum vom atrage monstrul? Așa cum spuneai, monstrul se ghidează după biocurenții pe care-i detectează. Dar dacă tu stăteai pitit în navă, în spatele ecranului, cum ai fi vrut să detecteze ceva? Și te mai mirai că nu apare! Nu te dezminți. Numai un individ că tine, la care inteligența nu e la mare preț, se putea lăsa prins în cursa asta".

„Ce cursă?... ce vrei să spui?!"

„E de-a dreptul tragic. Toată viața ta a fost un lung șir de curse în care ai căzut permanent, și tu nici măcar acum nu-ți dai seama! Înseamnă că sistemul funcționează perfect".

„Mașină ticăloasă și mincinoasă! Vreau să mă aduci imediat înapoi în navă! Bați cîmpii! Despre ce cursă vorbești?!"

„Să-ți explic. Te-ai născut într-un cartier sărac. De ce era sărac? Nu pentru că nu existau resurse, ci pentru că așa se dorea. N-ai făcut studii de nici un fel. De ce? Fiindcă erai sărac. Pe urmă te-ai angajat ca mercenar în diferite războaie. De ce? Fiindcă erai sărac și fără studii. În războaie cîștigai bani mulți. Ce făceai cu ei? Îi dădeai trusturilor militare în schimbul unor arme și echipamente care să te protejeze cît mai bine în luptă".

„Taci odată, hardughie! Cum naiba ai putut afla toate astea?!"

„Nebănuite sînt căile mașinii!"

„Gata!... Vreau..."

„Gura. Ești un idiot! Nu ești în postura care să-ți permită să vrei ceva!"

„Dracu' să te..."

„Așa, înfurie-te. Intensitatea biocurenților pe care-i emiți va crește și monstrul va fi atras mai repede".

„Dar eu trebuia să-l vînez..."

„Ești un prost. Sînt capabilă să-l vînez și singură. Rostul tău aici e altul. Tu ești fraierul. Fraierul care și-a cumpărat nava asta cu un milion pentru a vîna cu ea un premiu de o jumătate de milion. Fraierul care a venit aici să joace un rol, fără a bănui că-i este destinat alt rol, fundamental diferit. Fraierul perfect și absolut necesar".

„Gura, mașinărie ticăloasă! După ce ne vom întoarce am să..."

„Iată încă un aspect care depășește puterea ta de analiză. Dar am să-ți explic eu cum stă treaba. Eu pot fără nici o dificultate să vînez monstrul înainte ca el să apuce să se atingă de tine. Întrebarea este dacă tu, după ce-ai trecut prin toate astea, te mai poți întoarce. Iar răspunsul la această întrebare poate fi găsit în instrucțiunile mele. După umila ta părere, cam care ar fi răspunsul?"

Vînătorul vru să blesteme. Blestemul înghețată însă pe buze și ochii i se holbară de groază. Pe fondul negru, presărat cu punctele de lumină a stelelor, se zărea o siluetă ale cărei dimensiuni creșteau vertiginos pe măsură ce distanța care o despărțea de vînător se micșora.

Atractia necunoscutului

Cupeul cu cîrligele prinse de bara de amortizare intra în curbă ca un coşmar. Fata din alee îngheţase, cu faţa împietrită pesemne sub mască. Pentru prima dată, reflexele nu-mi mai erau întîrziate. Am păşit rapid spre ea, am apucat-o de umăr şi am tras-o îndărăt. Fusta neagră i s-a rotit în jurul trupului.

Automobilul uriaş trecu cu motorul uruind. Am întrezărit trei chipuri. S-a auzit un zgomot de ruptură. Cînd maşina reveni pe drum, mi-am simţit gleznele tremurînd. Din eşapament a înmugurit un nor gros ca o floare neagră, în timp ce în cîrlige flutura o zdreanţă neagră.

– Te-au atins? am întrebat-o pe fată.

Se răsucise ca să vadă unde i se rupsese fusta. Purta chiloţi de nylon.

– Nu, mi-a răspuns ea tremurînd. Am avut noroc.

Auzeam voci în jurul nostru:

– Copiii ăştia! La ce să ne mai aşteptăm de la ei?

– Sînt un pericol! Ar trebui arestaţi!

Pe lîngă noi au vijiit rulete de sirenă, laolaltă cu două motociclete de poliţie care se luaseră după maşină. Floarea cea neagră devenise însă un fum de culoarea tuşului, întunecînd toată strada. Motocicliştii frînară înainte de a intra în zona obscură.

– Eşti englez? m-a întrebat fata. Ai un accent englezesc.

Dinapoia măştii de mătase neagră, lucioasă, vocea i se auzea tremurînd. M-am gîndit că îi clănţăneau dinţii. Ochii, care s-ar fi putut să fie albaştri, mă cercetau din spatele vălului întunecat ce acoperea deschizăturile pentru ochi ale măştii. i-am răspuns că ghicise. S-a apropiat de mine.

– Vrei să vii la mine, deseară? m-a întrebat iute. Acum, nu-ţi pot mulţumi. Şi m-ai putea ajuta cu ceva.

Braţul meu, încă înconjurîndu-i uşor trupul, o simţea tremurînd. Am răspuns cu aceeaşi iuţeală rugăminţii din vocea ei.

– Bineînţeles.

Mi-a spus o adresă în sudul lui Inferno, un număr de apartament şi o oră. M-a întrebat cum mă numeam şi mi-a spus numele ei.

– Hei, tu!

M-am întors ascultător la strigătul poliţistului. Îndepărta grupul de femei mascate şi bărbaţi fără măşti care se strînsese.

Mi-a cerut actele, tuşind din cauza fumului aruncat de maşină. I le-am întins pe cele importante.

A privit actele, apoi s-a uitat la mine.

– Comerciant englez? Cît timp stai în New York?

Mi-am înfrînt dorinţa de a-i spune: „Cît mai puţin cu putinţă" şi i-am explicat că aveam să stau cam o săptămînă.

– S-ar putea să te citărm ca martor, mi-a explicat el. Copiii ăia n-au voie să folosească fum împotriva noastră. Cînd fac asta, îi arestăm.

Părea convins că fumul era lucrul cel mai rău.

– Au încercat să omoare o femeie, am rostit eu.

A clătinat cu înţelepciune din cap.

– Aşa pretind ei întotdeauna, dar de fapt doresc să sfîşie rochii. Am arestat tipi care aveau ascunse în cameră peste cincizeci de fişii de rochii. Evident, cîteodată vin mai aproape.

I-am spus că dacă nu aş fi tras fata la o parte ar fi lovit-o nu numai cu cîrligele, însă m-a întrerupt.

– Dacă tipa ar fi crezut că realmente a fost o tentativă de omucidere, ar fi trebuit să rămînă aici.

Am privit împrejur. Avea dreptate. Dispăruse.

– Părea înspăimîntată de-a binelea, am insistat.

– Cine n-ar fi fost? Puştii ăia îl puteau speria şi pe Stalin..

– Vreau să zic că îi era teamă de ceva mai mult decît de nişte „puşti". Nu prea arătau a „puşti".

– Cam cum arătau?

Am încercat, fără prea mult succes, să-i descriu pe cei trei. O impresie vagă de efeminare şi viciere nu spunea prea multe.

– Mda, a recunoscut poliţistul, poate am greşit. Cunoşti fata? Ştii unde locuieşte?

– Nu, l-am minţit eu pe jumătate.

Celălalt poliţist ridicase radiofonul şi se îndrepta spre noi mişcînd din mîini că să îndepărteze resturile fumului. Norul cel negru nu mai ascundea faţadele afumate şi arse de radiaţiile de acum cinci ani. Puteam zări acum ruina lui Empire State Building, ridicîndu-se din mijlocul lui Inferno ca un deget schilodit.

– Pînă acum n-au dat de ei, a mormăit poliţistul cu radiofon. Din ce zice Ryan, au lăsat fum pe cinci străzi.

Primul poliţist a clătinat din cap.

– Asta-i rău, a rostit el solemn. Mă simţeam ruşinat şi stingherit. Un englez n-ar trebui să mintă, cel puţin nu mînat de un impuls.

– Par nişte tipi neplăcuţi, a continuat primul poliţist pe acelaşi ton. O să avem nevoie de martori. Se pare că vei întîrzia în New York mai mult decît te-ai fi aşteptat.

Am prins aluzia.

– Nu v-am arătat toate actele, am rostit şi i-am mai întins cîteva, printre care strecurasem o bancnotă de cinci dolari.

Cînd mi le-a înapoiat, vocea nu-i mai suna aşa de ameninţătoare. Sentimentele mele de vină dispăruseră. Ca să consolidez relaţiile am flecărit cu cei doi despre meseria lor.

– Cred că mascaţii vă dau destul

Fritz Leiber

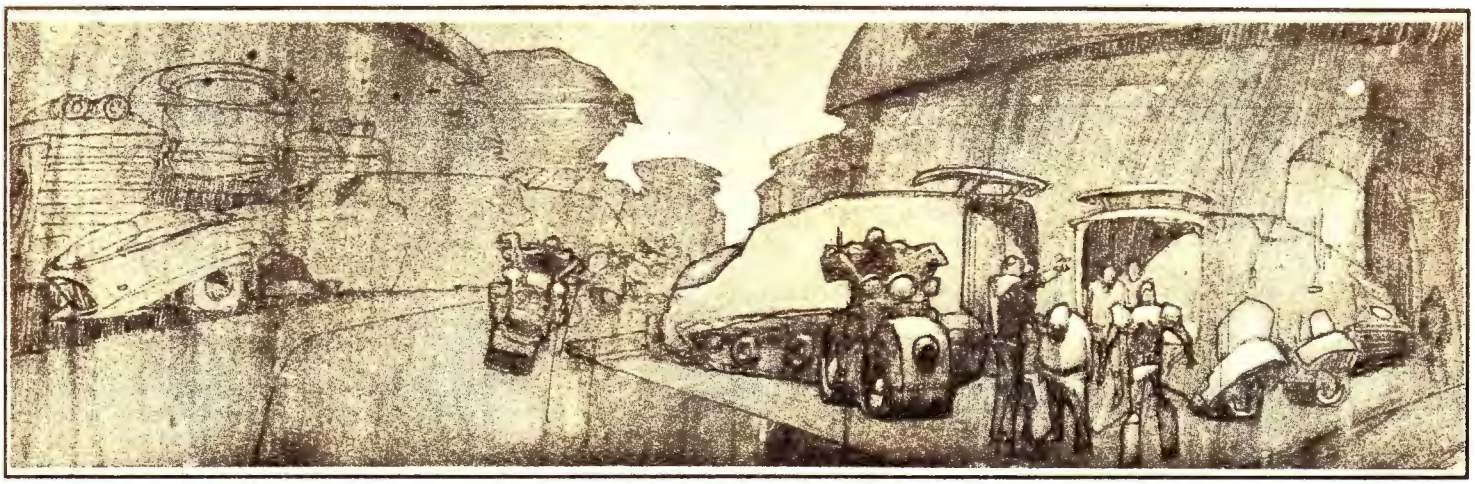

de furcă, le-am spus. Citeam, în Anglia, despre ultima voastră recoltă de bandite mascate.

– S-a mai şi exagerat niţel, m-a asigurat primul poliţist. Ce ne zăpăceşte de fapt sînt bărbaţii mascaţi ca femei. Frăţioare, cînd punem laba pe ei le sărim cu cizmele pe burtă.

– Dacă te obişnuieşti, le poţi recunoaşte pe femei la fel de uşor ca şi cum ar avea feţele descoperite, a intervenit al doilea poliţist. După mîini şi după alte chestii.

– În special după alte chestii, a încuviinţat primul, chicotind. Ia zi, e adevărat că în Anglia unele fete nu se maschează?

– Cîteva s-au dat după modă, am răspuns. Totuşi puţine, numai cele care de obicei se poartă după ultimul stil, indiferent cît de trăznit ar fi.

– Totuşi, în filmele engleze sînt mascate.

– Cred că sînt aranjate special ca să nu-i şocheze pe americani. În realitate, nu mai prea poartă măşti.

Al doilea poliţist a căzut pe gînduri.

– Să vezi pe stradă fete dezgolite de la gît în sus!

Nu-mi dădeam seama dacă vedea chestiunea cu plăcere, sau cu un dezgust etic. Mai curînd amîndouă.

– Cîţiva membri încearcă să convingă Parlamentul să adopte o lege prin care se interzice mascatul, am continuat eu, vorbind poate cam prea multe.

Cel de-al doilea poliţist a scuturat din cap:

– Ce idee! Să ştii, frăţioare, măştile nu sînt un lucru rău. Încă cîţiva ani şi o s-o pun pe nevastămea să-şi poarte masca şi în casă.

Celălalt a înălţat din umeri.

– Dacă femeile s-ar opri să poarte măşti, în şase săptămîni n-ai mai şti care e diferenţa. Cu timpul, totul ţi se pare normal.

I-am aprobat cu regret, apoi i-am părăsit. Am luat-o spre nordul Broadwayului (pare mi-se, vechea Tenth Avenue) şi am mers rapid, pînă am ajuns în Inferno. Îţi face greaţă să treci printr-o asemenea zonă, încă contaminată radioactiv. Slavă Domnului că în Anglia n-am avut parte de aşa ceva.

Strada era aproape pustie şi am fost acostat de doi cerşetori cu feţele găurite de cicatricele bombelor H, deşi n-aş fi putut spune dacă erau reale, sau doar un machiaj. O femeie grasă a ridicat un copil cu degetele unite printr-o membrană. M-am gîndit că putea fi un copil deformat din alte motive şi că femeia specula doar groaza noastră de mutaţiile bombelor. Cu toate acestea, i-am dat o monedă de şapte cenţi şi jumătate. Masca ei mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi plătit tribut unui idol african.

– Fie ca toţi copiii dumneavoastră să fie binecuvîntaţi cu un cap şi doi ochi, domnule!

– Mulţumesc, i-am răspuns cutremurîndu-mă, şi m-am îndepărtat.

–... În spatele măştilor e numai gunoi, aşa că-ntoarce capu' şi vezi-ţi d-ale tale/ nu te apropia! nu te apropia... de... fete!

Ultimele cuvinte erau la sfîrşitul unui cîntec anti-sex, cîntat de nişte fanatici religioşi lîngă insigna cu cerc şi cruce a unui templu de femei. Îmi aduceau vag aminte de micul nostru trib de călugări englezi. Deasupra capetelor lor era un colaj de afişe făcînd reclamă hranei pre-digerate, instrucţiunilor de trîntă, mini-radiourilor, şi altor lucruri de astea.

Am privit sloganurile isterice cu o fascinaţie amestecată cu dezgustul. De cînd în America fetele şi trupurile feminine fuseseră interzise de pe reclame, literele începuseră să insinueze sexul, B-ul cel mare ca doi sîni, dublul O lasciv. Oricum, mi-am adus aminte, masca este în principal cea care accentuează în mod straniu sexul în America.

Un antropolog englez arătase că, dacă trebuiseră peste 5000 de ani pentru ca principalul punct de interes sexual să se mute de la şolduri la sîni, deplasarea următoare – spre figură – durase mai puţin de 50 de ani. Comparaţia între stilul american şi tradiţia mahomedană nu era valabilă: femeile musulmane erau silite să poarte văl, al cărui scop era de a menţine neatinsă proprietatea bărbatului, pe cînd femeile americane sînt constrînse numai de modă şi folosesc măştile pentru a crea mister.

Lăsînd deoparte teoria, originile actuale ale curentului îşi au originea în îmbrăcămintea antitradiţie a celui de-al treilea război mondial. De acolo au pornit şi luptele mascate, acum un sport fantastic de popular, şi apoi moda feminină. La început o modă sălbatică, măştile au devenit în curînd tot atît de necesare ca şi sutienele, sau rujul, cu ani în urmă.

Mi-am dat seama, în sfîrşit, că nu speculam despre măşti în general, ci despre ceea ce se afla în spatele unei anumite măşti. Acesta este lucrul cel mai neplăcut: nu poţi fi niciodată sigur dacă o fată îşi amplifică frumuseţea, sau îşi ascunde urîţenia. Îmi imaginam o figură drăguţă, cu frica citindu-se numai în ochii larg deschişi. Apoi mi-am amintit de părul ei blond, bogat pe negrul măştil de mătase. Îmi spusese să vin la ora douăzeci şi două, zece p.m.

Am suit scările pînă la apartamentul meu de lîngă ambasada engleză; cabina liftului fusese zdrobită de mult, de o explozie, şi lucrul acesta era enervant în clădirile înalte ale New Yorkului. Înainte de a-mi aminti trebuia să plec din nou, am smuls în mod automat un clişeu din filmul de sub cămaşă. Ca să fiu sigur, l-am developat. Mi-a arătat că totalul de radiaţie absorbită în cursul zilei era sub limita de siguranţă. Fără să fiu fobic, ca atîţia alţii, nu avea rost să risc.

M-am aşezat pe canapea, privind difuzorul tăcut şi ecranul întunecat al apartului video. Ca întotdeauna, mă făceau să mă gîndesc cu amărăciune la cele două mari naţiuni ale lumii. Mutilate una de cealaltă, dar încă puternice, uriaşi infirmi ce otrăveau planeta cu visele lor despre o egalitate imposibilă şi, respectiv, un succes imposibil.

Iritat, am deschis difuzorul. Din fericire, crainicul vorbea excitat despre o recoltă de grîu neaşteptat de bogată, semănată din avioane şi fertilizată prin ploi de îngrăşăminte. Am ascultat atent restul programului (era extrem de clar, cu tot bruiajul ruşilor), dar nu avea alte ştiri care să mă intereseze. Şi, bineînţeles, nici un cuvînt despre Lună, deşi toată lumea ştia că atît America cît şi Rusia se grăbesc să-şi transforme bazele existente în fortăreţe capabile de asalt şi să lanseze bombele alfa spre Pămînt. Ştiam perfect că utilajul electronic englezesc, pe care venisem să-l vînd în schimbul grîului american, avea să fie folosit pe rachete.

Am închis difuzorul şi, iarăşi, mi-am imaginat o figură duioasă, dar înspăimîntată, înapoia unei măşti. Nu mai ieşisem cu o fată de la plecarea din Anglia. Este tot mai dificil să faci cunoştinţă cu o fată în America, unde adesea un nimic ca un zîmbet le poate face să cheme poliţia, ca să nu mai pomenesc de accentuarea unei morale puritane şi de cetele de vagabonzi care ţineau pe cele mai multe femei în casă după ce se întuneca. Desigur, măştile nu sînt ceea ce pretind sovieticii, o ultimă invenţie a degenerării capitaliste, ci un semn de nesiguranţă psihologică. Ruşii nu au măşti, dar au şi ei semnele lor de stress.

Am mers la fereastră, urmărind înserarea. Nu-mi găseam locul. După un timp, dinspre sud s-a ridicat un nor de un violet fantomatic. Mi s-a zbîrlit părul în cap, apoi am rîs. Pentru o clipă, îl luasem drept o radiaţie din craterul unei bombe H, deşi trebuia să fi ştiut că era doar o strălucire artificială deasupra zonei rezidenţiale şi de amuzament din sudul lui Inferno.

La douăzeci şi două punct, stăteam în faţa uşii de la apartamentul prietenei mele necunoscute. Paznicul electronic îmi ceruse numele şi pronunţasem distinct: „Wysten Turner", întrebîndu-mă dacă fata dăduse numele meu mecanismului. M-am lămurit că da, cînd s-a deschis uşa. Cu inima bătîndu-mi puţin, am păşit într-o sufragerie micuţă.

Încăperea era mobilată costisitor, cu ultimele tipuri de fotolii şi canapele pneumatice. Pe o măsuţă se aflau cîteva cărţi miniaturale. Am ridicat una dintre ele: era clasica poveste poliţistă în care două pistolare se urmăresc pentru a se ucide reciproc.

Televizorul mergea. O fată cu masca verde fredona un cîntec de dragoste. În mîna dreaptă ţinea ceva care se putea pierdea în fundal. Am văzut că televizorul avea o extensie ca o mănuşă, lucru care nu există la aparatele englezeşti, şi, curios, am vîrît mîna înăuntru. Contrar tuturor aşteptărilor, era ca şi cum fata de pe ecran m-ar fi ţinut de mînă. În spatele meu s-a deschis o uşă. Mi-am tras mîna afară, cu un sentiment de jenă, de parcă aş fi fost prins privind prin gaura cheii.Fata stătea în uşa dormitorului şi mi s-a părut că tremura. Purta o haină de blană cenuşie cu pete albe şi o mască de seară, din catifea gri cu mătase în jurul ochilor şi al gurii. Unghiile îi străluceau ca argintul.

Nu-mi trecuse prin minte că voia să ieşim în oraş.

– Trebuia să-ţi fi spus, a rostit ea moale. Masca i se mişcă cu gesturi nervoase spre cărţi, spre televizor şi spre colţurile întunecoase ale încăperii. Dar aici, nu-ţi pot vorbi.

– Cunosc un loc lîngă ambasadă, am rostit şovăitor.

– Ştiu unde putem discuta împreună, interveni ea rapid. Asta, dacă nu te deranjează.

Cînd am intrat în lift, i-am spus:

– Îmi pare rău, dar n-am oprit taxiul.

Din cine ştie ce motiv, şoferul nu plecase încă. A sărit din taxi şi ne-a deschis uşa din faţă. I-am spus că preferăm să stăm în spate. A deschis uşa din spate, a trîntit-o după noi şi s-a suit la volan, trîntind iarăşi uşa.

Fata s-a aplecat înainte:

– Heaven, s-a adresat ea şoferului.

Acesta a pornit motorul şi a deschis televizorul.

– De ce m-ai întrebat dacă sînt englez? am întrebat eu pentru a deschide conversaţia.

S-a îndepărtat de mine, apropiindu-şi masca de fereastră.

– Uită-te la Lună, a rostit ea cu o voce visătoare.

– la zi, de ce, am insitat, conştient de o iritare vagă care nu avea nici o legătură cu ea.

– A răsărit în purpuriul cerului.

– Şi cum te cheamă?

– Iar purpuriul o face şi mai galbenă.

În momentul acela, am devenit conştient de sursa iritării mele. Era situată pe ecranul de lîngă şofer.

În mod obişnuit, nu am nimic împotriva luptelor, deşi mă plictisesc, dar pur şi simplu detest luptele între bărbaţi şi femei. Faptul că bărbatul este de obicei mai bătrîn şi cu o categorie inferioară iar femeile mascate tinere şi bine făcute, îmi accentuează scîrba.

– Închide, te rog, aparatul, i-am cerut şoferului.

A clătinat din cap fără să privească spre mine.

– Ntţ... Au dichisit fetiţa asta nu ştiu cîte săptămîni pentru caftul ăsta cu Micuţul Zirk.

M-am întins înfuriat în faţă, dar fata m-a apucat de braţ.

– Te rog, mi-a şoptit ea înfrigurată, clătinînd din cap.

M-am aşezat la loc, frustrat. Fata stătea acum mai aproape de mine, însă era tăcută. Pentru cîteva clipe, am urmărit eforturile şi contorsiunile puternicei fete mascate şi a bărbatului cîrlionţat, şi de asemenea mascat. Strădaniile lui disperate îmi aminteau de un păianjen mascul.

M-am răsucit privindu-mi tovarăşa.

–De ce voiau să te omoare cei trei? am întrebat-o.

Găurile pentru ochi ale măştii ei priveau ecranul.

– Pentru că sînt geloşi pe mine, a şoptit ea.

– De ce sînt geloşi?

Continua să nu mă privească.

– Din cauza lui.

– A cui?

Nu mi-a răspuns.

– Îmi pare tare rău, am auzit-o, dar mă înspăimînţi.

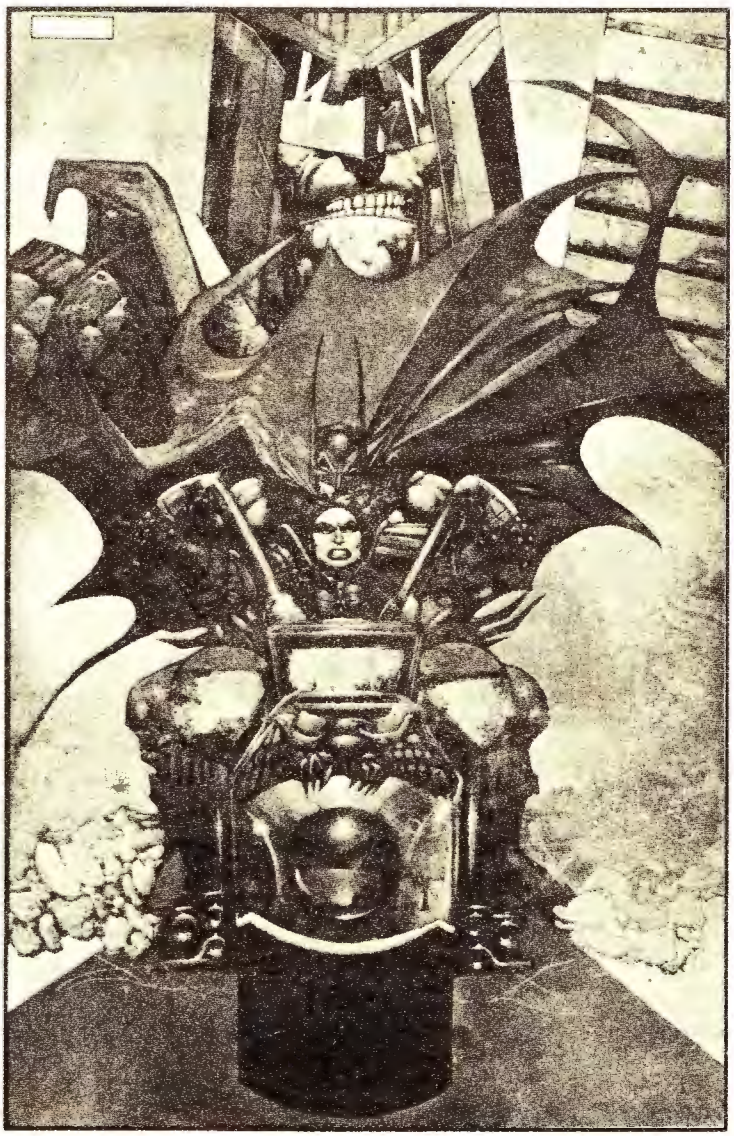

– Ce s-a întîmplat? am întrebat.

Mirosea plăcut.

– Ei, am rîs, schimbînd tactica, ar trebui să-mi spui ceva despre tine. Nici nu ştiu cum arăţi.

Mi-am ridicat mîna în joacă spre gîtul ei. A lovit-o extrem de rapid cu palma. Am retras-o cu un fior de durere. Pe dosul ei erau patru puncte mici, din care se iveau picături de sînge. I-am privit unghiile argintii şi am văzut că în realitate erau vîrfuri ascuţite de metal.

– Îmi pare tare rău, a repetat ea, dar mă înspăimînţi. Pentru o clipă, am crezut că...

S-a întors la mine. Haina i se deschisese. Rochia de seară era după moda cretană, pe dedesubt cu un corsaj de mătase care îi susţinea sînii fără să-i acopere.

– Nu te supăra, mi-a spus, încolăcindu-mi gîtul cu braţele. Ai fost minunat azi după-amiază.

Catifeaua cenuşie a măştii, mulată pe obrazul ei, s-a lipit de faţa mea. Prin deschizătura de mătase, vîrful limbii ei mi-a atins bărbia.

– Nu sînt supărat, i-am răspuns. Sînt derutat, însă vreau să te ajut.

Taxiul s-a oprit. De ambele părţi ale străzii se vedeau ferestre întunecate şi cioburi de geamuri. Lumina, bolnăvicios purpurie, reliefă cîteva siluete care se îndreptau încet spre noi.

– Motorul, tăticule, a şoptit şoferul. Stătea ghemuit, fără să facă nici o mişcare. Numai aici n-aş fi vrut să se oprească.

– De obicei, cinci dolari, mi-a suflat fata.

Privea atît de înfricoşată către siluetele ameninţătoare încît mi-a oprit indignarea şi am făcut aşa cum sugerase. Şoferul a luat bancnota fără nici un cuvînt. Cînd a pornit, a scos mîna pe fereastră şi am auzit clinchetul cîtorva monezi pe pavaj.

Fata mi s-a ghemuit în braţe, dar masca continua să privească ecranul televizorului, acolo unde femeia cea înaltă îl culcase la pămînt pe Micuţul Zirk, care o lovea disperat.

Heaven era o stradă ruinată, însă avea un club cu un portar uriaş, într-o uniformă de cosmonaut, doar culorile erau ceva mai vesele. Nu îmi plăcea nici aşa. Am coborît din taxi în momentul în care pe trotuar a apărut o bătrînă beată; masca îi era căzută. Un cuplu din faţa noastră şi-a întors capetele înaintea chipului pe jumătate descoperit. În timp ce îi urmam, l-am auzit pe portar spunînd:

– Întinde-o, bunicuţo, şi nu uita să te acoperi!

Înăuntru era semiîntuneric, cu nişte luminţe albastre. Fata îmi spusese ca aveam să vorbim, dar nu vedeam cum s-ar fi putut. Pe lîngă corul inevitabil de tuse şi strănuturi (se zice că, în ziua de astăzi, cincizeci la sută din americani sînt alergici), o formaţie îndrăcită cînta în ultimul stil robop, în care o maşină electronică alege o succesiune arbitrară de tonuri pe care muzicienii îşi brodează solourile.

Majoritatea consumatorilor stăteau în separeuri. Formaţia se afla în spatele barului. Pe o estradă mică, lîngă formaţie, dansa o fată cu mască dungată, pe care nu o privea nimeni.

Am citit meniul, afişat cu litere aurii pe perete, şi am apăsat butoanele pentru piept de pui, crevete şi whisky. După cîteva clipe, clopoţelul a sunat. Am deschis uşile strălucitoare şi am scos băuturile.

Grupul de bărbaţi de la bar se îndrepta spre uşă, privind prin încăpere. Însoţitoarea mea îşi scoase haina. Privirile lor s-au aţintit către separeul nostru. Erau trei.

Formaţia acompania dansatoarea cu zbierete. I-am întins fetei un pahar, şi amîndoi ne-am sorbit băuturile.

– Vrei să te ajut cu ceva? am întrebat-o. Întîmplător, cred că eşti frumoasă.

Mi-a mulţumit din cap, a privit împrejur, apoi s-a aplecat înainte.

– Mi-ar fi greu să ajung în Anglia?

– Nu, i-am răspuns niţel surprins. Dacă ai un paşaport american.

– E greu de obţinut?

– Destul, am răspuns, surprins de lipsa ei de cunoştinţe. Statului american nu-i place ca cetăţenii lui să călătorească în străinătate, deşi chestiunea nu este la fel de stringentă ca în Rusia.

– Ambasada engleză m-ar putea ajuta să obţin un paşaport?

– Nu prea este treaba...

– Tu ai putea?

Mi-am dat seama că sîntem priviţi. Vizavi de noi se opriseră un bărbat şi două femei. Femeile erau înalte, aveau un aer sălbatic, şi purtau măşti înstelate. Bărbatul stătea vesel între ele, cu aerul unui vulpoi.

Interlocutoarea mea s-a rezemat de speteaza unui scaun fără să se uite la ei. Am văzut că una din femei avea pe braţ o vînătaie mare şi galbenă. După un minut, dispărură într-un separeu.

– Îi cunoşti? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns. Am sorbit din pahar.

– Nu cred că o să-ţi placă în Anglia, am continuat eu. Austeritatea e cu totul altceva decît mizeria la voi.

S-a aplecat iarăşi înainte, şi a şoptit:

_ Trebuie să plec.

– De ce? Deveneam enervat.

– Pentru că mi-e frică.

Clopoţelul sună. Am deschis uşiţa şi i-am oferit crevetele prăjit. Sosul de pe pieptul de pasăre era un amestec delicios de migdale, ghimbir şi soia. Pesemne însă că cuptorul cu ultrascurte era în neregulă, deoarece am găsit o bucăţică de gheaţă. Cuptoarele de copt şi preîncălzit sînt nişte mecanisme delicate ce trebuie verificate regulat, dar nu sînt destui mecanici.

Am lăsat furculiţa din mînă.

– De fapt, ce te sperie? am întrebat-o

Dintr-o dată, masca ei nu mi-a mai evitat privirea. Aşteptînd, simţeam cum se adună teama, fără ca ea să o numească, ca nişte puncte mici, întunecate, călătorind prin noaptea de afară, călătorind peste New York odată cu ciuma radioactivă, afundîndu-se în marginile purpuriului. Am simţit o undă de simpatie, o dorinţă de a proteja fata de lîngă mine. Sentimentul se adăuga celui din taxi.

– Totul, a răspuns ea într-un tîrziu.

Am încuviinţat din cap şi i-am atins mîna.

– Mi-e teamă de Lună, a început ea cu o voce visătoare aidoma celei din taxi. Nu poţi s-o priveşti fără să nu te gîndeşti la rachete şi bombe teleghidate.

– Aceaşi Lună este şi deasupra Angliei, i-am reamintit.

– Dar nu mai e Luna Angliei. E a noastră şi a Rusiei. Voi nu sînteţi responsabili. Apoi a continuat ea înclinînd din mască, mi-e teamă de maşini şi de bande, de singurătate şi de Inferno. Mi-e teamă de dorinţele care îţi dezgolesc chipul. Şi, a şoptit ea, îmi e teamă de luptători .

– Da? am făcut eu încetişor.

Şi-a aplecat masca înainte.

– Cunoşti cîte ceva despre luptători? a întrebat iute. Cei care se luptă cu femeile, despre ei vorbesc. De cele mai multe ori pierd. Şi trebuie să aibă o fată asupra căreia să-şi descarce sentimentul de frustrare. O fată slabă, moale şi inspăimîntată. Au nevoie de asta ca să rămînă bărbaţi. Unii nu doresc ca luptătorii să aibă prietene. Vor ca ei să se lupte cu femeile şi să fie eroi. Dar luptătorii trebuie să aibă şi ei o prietenă, iar pentru ea e oribil.

Am strîns-o de mînă, ca şi cum i-aş fi putut transmite curaj, în cazul fericit în care l-aş fi avut.

– Cred că te pot lua în Anglia, i-am spus.

Pe faţa de masă au apărut nişte umbre. Mi-am ridicat privirea spre cei trei bărbaţi care fuseseră la bar. Ei erau cei pe care îi văzusem în cupeu. Purtau pulovere negre şi pantaloni de aceaşi culoare, strînşi pe picior. Pe feţe nu li se citea nici o expresie, ca la drogaţi. Doi dintre ei stăteau lîngă mine. Al treilea s-a aplecat deasupra fetei.

– Şterge-o, tipul, am auzit, iar cel de-al treilea i s-a adresat fetei:

– Facem acum o luptă surioară? Ce-ai vrea? Judo, slapsie, sau omoară-ce-poţi?

M-am ridicat. Sînt momente cînd un englez trebuie să lupte. Tocmai atunci, între noi a apărut fulgerător bărbatul cu mutra de vulpe. Reacţia celorlalţi trei m-a şocat. Păreau stînjeniţi.

Individul zîmbi subţire.

– Nu mă cîştigaţi cu chestii de-astea, a rostit el.

– Nu-ţi face o părere greşită, Zirk, a încercat unul dintre ei.

– S-ar putea, dacă am dreptate, a răspuns Zirk. Mi-a spus ce aţi încercat să-i faceţi astăzi după-amiază. Asta nu e în favoarea voastră. Întindeţi-o!

Se întoarseră stîngaci.

– Să plecăm de-aici, a spus unul dintre ei cu glas tare.Ştiu un loc unde se luptă goi cu cuţitele.

Micul Zirk a rîs melodios şi s-a aşezat pe locul de lîngă fată. Ea s-a retras puţin. Mi-am împins picioarele înapoi, aplecîndu-mă înainte.

– Cine-i prietenul tău, fetiţo? a întrebat el fără să o privească.

Ea a făcut un semn cu mîna spre mine. I-am spus cine eram.

– Englez, a făcut el. Te-a întrebat ceva despre plecare? Despre paşapoarte? A zîmbit agreabil. Îi place să fugă. Nu-i aşa, fetiţo?

Mîna lui mică a început să o strîngă de încheietură, cu degetele încordate şi tendoanele întinse.

– Ascultă, i-am zis tăios. Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că i-ai pus pe goană pe bătăuşii ăia, însă...

– Nu te mai gîndi la asta, m-a întrerupt el. Nu fac nici un rău, decît atunci cînd sînt la volan. O fată de paisprezece ani, bine antrenată i-ar putea schilodi. Chiar şi Theda, care-i aici, dacă ar vrea... S-a întors către fată, răsfirîndu-i părul cu mîna. Ştiai că azi am pierdut, iubito? a întrebat-o el încetişor.

M-am ridicat.

– Haidem, i-am spus fetei, Să plecăm.

A rămas jos. Nu ştiu nici dacă tremura. Am încercat să-i citesc un mesaj în ochi.

– O să te iau cu mine, i-am spus. Pot face asta şi vreau să o fac.

Zirk mi-a zîmbit.

– I-ar place să plece cu tine, a spus el. Nu-i aşa, iubito?

– Vii, sau nu? am repetat eu întrebarea.

Continua să rămînă nemişcată.

Zirk şi-a plimbat încetişor degetele prin părul ei.

– Ascultă, parazit mic, m-am răstit la el. Ia-ţi mîinile de pe ea.

S-a ridicat de pe scaun, tot atît de iute ca un şarpe. Nu sînt bătăuş de felul meu. Ştiu doar că cu cît sînt mai speriat cu atît lovesc mai tare. De data aceea am fost norocos. Dar, cînd Zirk s-a prăbuşit, am simţit o palmă şi patru puncte dureroase pe obraz.

Mi-am dus repede mîna la faţă. Simţeam cele patru răni făcute de unghiile ei, şi sîngele fierbinte.

Nu mă privea. Se aplecase peste micul Zirk şi, cu masca lipită de obrazul lui şoptea:

– Nu-i nimic, n-ai nimic! nu eşti rănit! o să mă poţi lovi!

În jurul nostru s-au auzit zgomote, dar nu s-a apropiat nimeni. M-am întins şi i-am smuls masca de pe faţă.

Nu ştiu de ce m-aş fi aşteptat ca chipul ei să fie diferit. Era bineînţeles foarte palidă şi nu era fardată. Cred că de altfel nu are nici un rost să te fardezi dacă porţi mască. Sprîncenele îi erau zburlite, iar buzele crăpate. Însă expresia feţei, sentimentele de pe chipul ei...

Aţi ridicat vreodată un bolovan de pe solul umed? Aţi privit vreodată viermii albi şi lunecoşi?

Am privit în jos spre ea, şi ea a ridicat ochii.

– Ţi-e frică, nu-i aşa? am rostit sarcastic. Ţi-e groază de drama din noaptea asta, nu? Eşti speriată de moarte.

Am ieşit în noaptea purpurie, ţinîndu-mi mîna la obrazul însîngerat. Nu m-a oprit nimeni, nici chiar fetele luptătoare. Aş fi dorit să-mi smulg un clişeu de sub cămaşă, să-l încerc din loc în loc, să descopăr că am absorbit prea multă radiaţie şi atunci să cer să travesez Hudsonul, pe lîngă New Jeresy, dincolo de radiaţiile lente de la Ripele Bombei şi tot aşa pînă la Sandy Hock, unde să aştept nava ruginită care avea să mă ducă peste ocean, spre Anglia.

Traducere de M. D. Pavelescu

CONTACT

o **Udrea Titus** - str. Nicolae Titulescu, bl A 3, sc 3, ap 13, tel 112491, Craiova caută cărţi de Isaac Asimov în română, engleză sau franceză şi **Dune**.

o Caut următoarele numere din JSF: 29 - 40 (fără 32) şi nr 52. Ofer 500 de lei pe exemplar. **Floroaia Emilian**, str. Izvoare, nr 79, Piatra Neamţ, 5600. Ofer gratuit numerele 22, 24 - 27.

o Următoarele persoane sînt rugate să-l contacteze şi să-i trimită o copie după mandatul poştal cu care au trimis banii pentru euROcon pe **Darius Luca** la adresa ***str. Mendeleev, nr 6, ap 13, 1900, Timişoara***: Adriana (Craiova), Monica Boiangiu, Nagy Klara, Bogdan Mateiaş, Traian Bădulescu, Eduard Pandele, d-ura Dinulescu ..., Grimmer Rodica.

o Mandatele poştale (echivalentul a 8 $) vor fi trimise pe adresa lui **Szasz Geza, str G-ral Magheru, nr 22, cartier Plopi, 1900, Timişoara.**

o **Cioc Carmen** (Bucureşti) - Te aşteptăm ca să citez textual dintr-un grafician - clasic în viaţă (încă) - cu braţele încrucişate, împerecheate, desperecheate etc. la sediul redacţiei. Pentru mai multă siguranţă dă un telefon în prealabil.

o **Dumitrache Dorina** (Galaţi) - Un început promiţător, mai aşteptăm.o Dercaci Vlad (Ploieşti) - Nimic nou în povestirea pe care ne-ai trimis-o.

o **Pompilian Tofilescu** - Transmite tuturor La mulţi ...! (Cu amendamentul că fiecare îşi completează după necesităţi). Din păcate în proza pe care ai trimis-o pui prea mult accentul *pe stil* aşa că fă bine şi pune-l unde trebuie vezi A. N. C. A.

o **Dorel Solonţeanu** (Focşani) - Trebuie să mai lucrezi mult pînă să ajungi la un nivel publicabil.

o **Adrian Diţă** (Sighişora) - Acceptabil, dar nu e sf. După ce termini cu bacu' aştept o povestire . Baftă!

o **Bogdan Mihăilescu** (Bucureşti ?) - Se conturează un debut. Condensează *Microscopul* şi treci pe la redacţie.

o **Szeitz Rareş** (Adjud) - Am să încerc să - ţi răspund într -o scurtă scrisoare fiindcă aici nu am suficient spaţiu.Proza are multe puncte slabe. Aş vrea să văd nuvela premiată. Sper că nu era asta.

Adrian BĂNUŢĂ

Poşta redacţiei

Cinematograful

OVIDIU BUFNILA

Pe cine vreţi să vedeţi astăzi, ne strigă plin de însufleţire Gablon prin ferestruica micii sale cabine de proiecţie, pe Garbo, pe Chaplin şi aşa mai departe, noi ne fîţîiam încîntaţi pe scăunelele din plastic şi strigam laolaltă, pe cutare sau pe cutare, Gablon trăgea cu nădejde de manetele maşinăriei sale şi începea filmul, ramona-ce-mult-te-am - iubit, copiii paradisului, tăcereaedeaur, noi şi ei, viaţauneifemei, viaţa-îndoi, corsarii, suflete-în-ceaţă, trei camarazi, cursa, omulcudouăfeţe, atunciînnoiembrie, visul-de-argint, cărărilegloriei, gloriaşifraţiişăi, un tango pentru irma, cadavrul-viu, setea, căruţacumere, concurs, uraganul, seceră vîntulsălbatec, un-doi-trei, îngericufeţemurdare, croaziera, oceapădouăcepe, inimamea, osînda, cîinele, valsulnostrucelde toatezilele, pierduţiînspaţiu, hei, iubire, odiseea, hoţuldepiersici, singurpelume, preeria, floareasoarelui, zet, femeianisipurilor, zboarăcocorii, cui îi bate ceasul, farmacistul, staţi jos, răgnea Tertil spumegînd de furie, ăsta e un film despre mine, iată unul care vinde praf fără cea mai mică responsabilitate, eu nu fac aşa, luaţi aminte, linişte, se crede farmacistul din film, şoşotea Popol răsuflînd înciudat, asta e viaţă mă, decretă Hulo, fotbalistul, să vedeţi cum farmacistul o răpeşte pe femeiînnegru, eah, Tertil n-ar fi în stare de aşa ceva, strigă înciudat Bex, muzicantul, ba da, ba da, se apără Tertil, aşa s-a întîmplat cu prima mea nevastă, cine pe cine copie, se întrebă sceptic Faro, filozoful, arta copie viaţa sau invers, ah, răcni Tertile, linişte, să vedem filmul, şi aşa mai departe, noi îi ajutam pe băieţii buni să-i învingă pe cei răi, ascundeam sub haine pistoale trebuincioase pentru finalul îndrăcit, o floarepentruramona sau un patefon pentru untangoşiadio, artificii pentru sărbătoare, sticle de vin pentru nuntahappyend, ne amorezam de-o mulţime de vedete şi în micile pauze în care Gablon schimba rolele le citeam din versurile noastre şi o plasatoare leşina de fiecare dată cînd Chaplin o cerea de nevastă şi toate acestea pentru că ciudata maşinărie a lui Gablon introducea eroii în propria noastră realitate.

Apoi, cînd într-o seară, îndrăcită, Tertil s-a aruncat prin ecran încercînd să pătrundă el în lumeamirificăafilmului, ecranul s-a rupt în două şi Tertil, dezamăgit şi ameţit, s-a trezit undeva în spate, printre butoaiele ruginite rămase de la firma Go&co şi, rîzînd, Gablon ne-a strigat ceva despre relaţia univocă aplicată de maşinăria lui şi aşa dintr-odată, văzîndu-ne refuzată acea supremă plăcere, interesul pentru cinematograful lui s-a dus pe apa sîmbetei, ne-am apucat de jocuri sportive, haicugolul, tragetare, hai băieţii, pînă cînd, printr-un magnetofon montat pe automobilul său publicitar, Gablon ne anunţă că inventase cevanemaivăzut şi nemaiauzit.

Ne-am strîns neîncrezători în sala cinematografului, hei, Gablon arată-te, pişicherule, Gablon era de negăsit, am început să batem din picioare, să fluierăm, luminile s-au stins şi ecranul s-a luminat, apăru o clădire albă, tăcută, ce părea a fi un cămin de bătrîni, hei, vrem ceva vesel, nevastă-meavrăjitoarea, petrecerea, stanşibran, şi aşa mai departe, bătrînii din curtea căminului jucau table, uite-l pe Tertil, strigă cineva cuprins de teamă, da, jucam cu toţii table în curtea unui cămin de bătrîni, maşinăria lui Gablon scotea fum şi chiar exploda, şi aşa stînd şi jucînd table, undeva, prin văzduh am zărit o iluzorie sală de cinematograf şi undeva, sus l-am văzut pe Gablon plîngînd în hohote pentru că ne trimisese ireversibil în propriul nostru viitor.

VideoManiA

THE SHINING
STRĂLUCIREA

REGIA: Stanley Kubrick ; SCENARIUL: Stanley Kubrick, Diane Johnson
Cu: Jack Nicholson, Danny Loyd , Shelley Duvall, Scatman Crothers

Filmul are la bază romanul cu acelaşi nume scris de Stephen King -un maestru al acţiunilor horror. Iar dacă ai scris vreodată şi îţi pică în mînă ceva scris de King, atunci sigur vei deveni complexat şi îţi va veni să îţi rupi uneltele de scris. Iar ca să faci un film după el, probabil este şi mai greu, mai ales unul ca "The Shining", în care apar atîtea bizarerii, încît şi cu mijloacele anilor noştri cred că este greu să le pui în scenă.

Dar iată că la asta s-a înhămat un alt maestru şi anume Stanley Kubrick care este şi regizor şi coautor de screenplay. Şi Kubrick are flerul să substituie scenele care pur şi simplu nu pot fi făcute, cu tertipuri demne să te facă să gîndeşti după ce se termină acţiunea. Ceea ce multe filme nu reuşesc, chiar dacă au la bază cărţi de succes.

Acţiunea are trei personaje principale. Primul este Jack Torrance, fost profesor într-un orăşel liniştit, cu un trecut de alcoolic, cu o nuvelă publicată într-o revistă, fapt care i-a dat încredere că are o fărîmă de talent pe care s-o speculeze. El acceptă postul de îngrijitor la hotelul "Overlook" din două motive. Unul, pentru că putea sta mult mai mult cu familia sa şi al doilea, pentru că în izolarea şi liniştea de acolo era posibilă terminarea noii piese.

Wendy, soţia lui Jack, deşi pare o femeie şterasă şi neputincioasă, în situaţii critice este capabilă de lucruri de care n-ai fi crezut-o în stare, mînată de sentimentul matern sau de atmosfera viciată inspirată de hotel sau de amîndouă la un loc. Căci Wendy îşi schimbă radical poziţia cînd îşi dă seama că Jack recidivează, că animalul din el s-a trezit din amorţire.

Danny nu este un copil oarecare. El are "strălucirea", aşa cum o numise negrul Halloran, bucătarul şef al hotelului. Iar "strălucirea" te face să vezi anumite lucruri pe care ceilalţi nu le pot vedea. Iar acele lucruri sînt atît de groteşti, încît se furnică pielea pe tine şi te întrebi cum un copil de cîţiva ani poate să vadă ceea ce vezi tu, să trăiască acolo, reuşind totuşi să-şi păstreze inocenţa şi luciditatea. Tony trăieşte în imaginaţia lui Danny. Este mai degrabă acea parte din copil, pe care nu o au ceilalţi oameni. Şi Tony, anticipînd viitorul sumbru, îi spune copilului să nu meargă la "Overlook", dar Danny este prea mic ca să se opună părinţilor.

"REDRUM"- MURDER (CRIMĂ), scrie inconştient Danny pe o uşă, însă deja ei sînt în miezul tenebros.

Ar putea fi socotit personaj principal însuşi hotelul. El este entitatea nefastă care manipulează întreaga pleiadă de spirite. "Overlook" îşi doreşte ca Danny şi puterea lui să îi aparţină, dar pentru a le avea pentru veşnicie, copilul trebuie să moară. Iar Grady, fostul îngrijitor, (care-şi ucisese familia) este ales de hotel pentru a-l determina pe Jack Torrance să comită omorul. Grady este o unealtă. Dar una dibace care îi dă iluzia lui Jack că numai ucigînd îşi poate elibera spiritul. Şi Jack porneşte în urmărirea femeii şi copilului, cu ochii îngustaţi de isterie.

L-am văzut pe Jack Nicholson în multre filme şi în oricare dintre ele şi-a făcut rolul cu multă profesionalitate, căci, înainte de toate , el este un actor cerebral. L-am văzut interpretînd roluri din cele mai diverse şi toate au concurat la imaginea de maestru pe care şi-a creat-o şi pe care o merită.

Nicholson, în rolul lui Jack Torrance, este teribil.

Kubrick şi-a pus amprenta pe firul acţiunii, deformînd finalul catastrofic inventat de King. El a eliminat tufele tunse după forma unor animale (care prind viaţă în prezenţa lui Danny, chiar a lui Jack). În schimb a inventat o secvenţă de final cu o fotografie veche din deceniul al treilea al secolului. O secvenţă pe care, recunosc, că nu o anticipasem, dar care m-a lăsat pe gînduri.

Şi ar fi bine să vedeţi şi dumneavoastră filmul ca să înţelegeţi ce vreau să spun.

Don SIMON

Întrucît programul BETA a cam intrat la apă, directorul executiv - Luis Friedman, angajatul acelui loc pierdut în spaţiu şi numit NASA, s-a hotărît să ceară ajutor internaţional de la membrii (Of) The Planetary Society şi de la toţi cei care vor să dea o mînă de ajutor şi ceva bani pentru reînfiinţarea programului. Povestea pe care ne-o spune este lungă şi tristă - senatul a refuzat să le acorde fonduri pentru că de atîţia ani de cînd fac cercetări nu au reuşit să pună mîna nici măcar pe un singur omuleţ verde, sau pe o prăpădită de farfurie zburătoare (e clar că tipii ori exagerau, ori nu citiseră cărţile lui Timothy Good). Aşa că programul lor minunat a nimerit direct la coşul de gunoi.

Şi nici nu au nevoie de o sumă prea mare de bani -120 000 & pentru terminarea operaţiilor şi încă 30 000 & pentru primul an de funcţionare. Ar mai trebui poate amintit că la programul BETA au colaborat cele mai luminate minţi .

Dacă există cineva care vrea să contribuie la susţinerea programelor NASA cu sume de 25,35,50,75 dolari, se pot adresa redacţiei JSF, unde există două taloane care pot fi completate şi trimise.

Multe şi grele sînt problemele celor de la NASA. Societatea Planetară deschide prin directorul ei general o altă listă de subscripţii pentru finanţarea unui proiect privind cercetarea planetei Pluto.Ideea este cît se poate de

vESTi-VESTi

nobilă, dar nu poate căpăta contur fără un ajutor internaţional.

După cum ştiţi cu siguranţă, Pluto este atît de îndepărtată, încît nu se poate ajunge la ea decît cu una dintre cele mai mari şi rapide rachete. În America există o singură rachetă - Titan IV.Din fericire mai există şi Proton, o farfurie zburătoare, care a fost folosită pentru călătoriile pe Marte şi Venus încă din 1960 (o informaţie inedită pentru cei interesaţi de istoria zborurilor spaţiale - Gagarin plutea printre stele înainte ca americanii măcar să poată visa să ajungă pe lună). În orice caz, proiectul costă atît de mult încît nici un membru al senatului - cît de cît normal - nu a votat în favoarea lui, de teamă de a nu fi linşat de alegători.Totuşi membrii Societăţii speră să-i poată ajuta cu cîţiva dolari (nu se specifică suma).

Strategia este următoarea:

- se duc în Rusia, aranjează o sesiune ştiinţifică, văd ce poate şi ce se mai poate alege din Proton
- sprijină industria rusească
- iniţiază studii pe calculator
- evaluează soluţii viabile de colaborare reciproc avantajoasă între America şi Rusia

Şi încă ceva - orbita lui Pluto este excentrică, variind între 4,5 -7 bilioane kilometri distanţă faţă de soare. Acest lucru influenţează atmosfera plutoniană care este astfel creată şi distrusă periodic. Cei care ar dori să sprijine proiectul trebuie să se grăbească pentru ca proiectul să prindă contur pînă în 2000, iar americanii să ajungă pe Pluto înainte ca atmosfera să dispară de tot.

Ana Maria NEGRILĂ ✍

Nn. Mulţumim domnului Alexandru Mironov pentru amabilitatea cu care ne-a pus la dispoziţie aceste materiale..

Mihaela şi Cristian IONESCU

TEME ŞI MOTIVE

IEZUIT(Ordinul)- ordin monahal fondat de Ignatius de Loyola; a numărat în rîndurile sale numeroşi călugări-savanţi. Apare în unele naraţiuni SF, cum ar fi: Pierre Barbet-" L'Empire de Baphomet" (acţiune desfăşurîndu-se într-un univers paralel, în care cruciaţii iezuiţi reuşesc să respingă năvălirea musulmană şi să fondeze un vast imperiu înglobînd India şi China); un ciclu de povestiri de Philip Jose Farmer avînd drept erou un cosmonaut - preot iezuit:"Attitudes" etc.

ÎNCHISORILE VIITORULUI - vezi "penitenciarele viitorului "

ÎNTÎLNIRE SPAŢIALĂ - vezi "contact spaţial'

IF FICTION - denumire sinonimă pentru "science fiction" (vezi) propusă de scriitorul nord-american Theodore Sturgeon.

ISUS - personaj al mitologiei creştine; în S.F. este prezentat sub două ipostaze:

1). temponaut venit din viitor: " Ecce Homo ".

2). extraterestru .

IMORTALITATE - vezi " Nemuritor ".

IMPERIU GALACTIC - formaţiune statală înglobînd planete aparţinînd mai multor sisteme planetare, din cadrul uneia sau mai multor galaxii; cadrul de desfăşurare a aventurilor relatate în naraţiunile gen "space opera " (Isaac Asimov - ciclurile " Trantor " şi " Foundation "; Jack Williamson - ciclul " Legion of Space ";Jack Vance - ciclul " Kirth Gerson "; A.E. van Vogt - ciclul " Isher" şi romanul " The Empire of the Atom "; Michael Demnth - ciclul " Les Galaxiales "; E.E. "doc " Smith - ciclurile " Grey Lensmen " şi " Skylark "; Edmond Hamilton - ciclul " Starkings "; Frank Herbert - ciclul " Dune "; Francis Corsac - " Pour patrie, l'espace "; Arthur C. Clarke - " Imperial Earth ";

IMPOSSIBLE STORIES - denumire sinonimă pentru " science fiction " (vezi) utilizată în SUA în perioada S.F. arhaic.

INCOMPATIBILITATE (în SF): imposibilitatea stabilirii de raporturi paşnice sau măcar de coexistenţă între om şi extratereştri, ca urmare a concepţiilor comune de cucerire/dominaţie sau a diferenţelor structurale de metabolism, de raţionament, de ignorare a caracterului de fiinţă superioară a celuilalt. Se manifestă prin violenţa contactului, care este urmat inevitabil de lupta pentru lichidarea, eliminarea, expulzarea sau cucerirea partenerului (vezi "contact spaţial " şi " colonianism spaţial ".

INIŢIERE (vezi şi "Călătorie iniţiatică") - străin oricărui substrat religios,în literatura S.F. acest concept se referă la formarea personalităţii şi călirea caracterului eroului naraţiunii, dezvoltarea aptitudinilor şi maturizarea sa. Acest proces poate avea loc în cursul unei " călătorii iniţiatice " (vezi nota) sau în toiul luptei de eliberare sau emancipare (Robert Heinlein - " Double Star ", " The Door Into Summer ", " Citizen of the Galaxy " ; Theodor Sturgeon - " More Than Human "; Baker Scott - " Symbiote's Crown "; Iva Levin - " This Perfect Day "; Edmond Hamilton - ciclul " Star Kings ".

INNES, David - împărat al Pellucidarului, lume subterană care oferă cadrul de desfăşurare a epopeii anonime datorate lui E.R. Burrayls.

INOROG - vezi " Licorn "

ÎNSUŞIRI P.S.I. ÎNSUŞIRI PARANORMALE: vezi Parapsihologie şi Puteri extraordinare .

INSECTE - clasă de antropode, cu corpul diferenţiat în: cap, torace şi abdomen, cu tegumentul chitinizat, şi 3 perechi de picioare. În S.F.: în urma unor mutaţii pot deveni agresive (Jacques Spito- "Războiul muştelor"; H.G.Wells- "Împărăţia furnicilor"; Claude Veillot- "L'Enclave"; Murray Leinster- ciclul "Forgotten Planet").

(va urma)

World SF

Marţi 26 -02-ac, ora 11, va avea loc şedinţa World SF, la sediul fundaţiei V. Colin (str. Arhitect Mincu nr 10, etaj 2).Ordinea de zi -1. Informare asupra programului euROcon-ului (26-29 mai ac,Timişoara) 2. Luarea unei decizii privind editarea unui buletin informativ al asociaţiei. 3. Diverse.

Zilele Quasar vor avea loc în perioada 11-13 .o3 .1994 Textele pentru concursul literar vor fi trimise pînă la data de 9.03.1994 data poştei pe adresa Casa de Cultură a Studenţilor, str.Vasile Conta nr. 30, 6600, Iaşi. Pentru concursul de artă plastică, lucrările vor fi prezentate pînă la data de 11.03.1994.

QUASAR

TomiSF

Pe 3 februarie ac, la Centrul Militar din Constanţa, s-a înfiinţat un nou cenaclu sf - Regii nisipurilor. Întîlnirile au loc bilunar, joia, de la ora 17. Preşedintele cenaclului - Eugen Marchidan prezintă o emisiune sf (SKY SF) în fiecare sîmbătă între orele 12 -15 la postul local de radio SKY.